දිරිය මව්වරුන්ගේ කථාපෙළ

කාන්තා බැංකු ප්‍රකාශණයකි - 2004 ජුනි

හිරු අවරට ගියාදෝ

කතෘ

මැදගම්පිටියේ මාලනි ජයකොඩි

රු. 60/-

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

පෙරවදන

මෙම කුඩා පොත් පිංච නව සාහිත්‍යමය වටිනාකම් රැසක් සමඟ ඔබ අතට පත්වන්නේ. 'දිරිය මව්වරුන්ගේ කතා' නම් වූ පොත් පෙළක එකකි මේ.

මෙම පොත් පිංච ශ්‍රී ලාංකීය දුප්පතුන්ගේ සාහිත්‍ය වංශයේ ආරම්භය සනිටුහන් කෙරේ. මෙහි අන්තර්ගතයේ නිරූපනය වන්නේ පොත් පිංච ලියූ ලේඛිකාවගේ ජීවිතයෙන් බිඳක් පමණි. ඇගේ අත්දැකීම් සම්භාරයෙන් බිඳක් පමණි. ඒ බිඳ ඇයට ලියවුනු සැටිය.

අපි චරිත කථා කියවා ඇත්තෙමු. ඒ කථාවන්හි නිරූපිත වන්නේ බොහෝ විට සමාජයේ ඉහළ ස්ථරයේ පුද්ගලයින්ය. සම්භාව්‍ය ලේඛකයන් විසින් ලියූ හෝ තමන්ම විසින් ලියූ ඒ සෑම චරිත කථාවක්ම කලින් කල අප සමාජයේ විසූ ප්‍රභූන්ගේය. ඒ කථාවල 'සාර' කොටස උකහාගෙන අපේ ජීවිත සකස් කර ගැනීමට ඒ කෘති සමාජයට බෙහෙවින් ඉවහල් විය.

එහෙත් මේ කථා වෙන් විවරණය වන්නේ එම කථා ලියූ ලේඛිකාවන්ගේ ජීවන අරගලයේ අංශු මාත්‍රයකි. මේ ජීවිත වලින් උකහාගත හැකි හරයන් කොයි ආකාරයකින් ඔබ වැළඳ ගනී දැයි මට කියන්නට බැරිය. එහෙත් මේ අපේ ජන ජීවිතය. ශ්‍රී ලාංකීය ජන සමාජයේ දුක් මහන්සිවී වැඩ කරන අප්‍රේම සහෝදර ජන ජීවිතයන්ය. දුක් දොමනස්සයන් හෝ සෝමනස්සයන් ගෙන් බිඳක් තමන් වැනිම වූ දහස් සංඛ්‍යාත මවුවරුන් අතට පත්වන විට ඔවුන්ගේ ජීවිතයේ මුල් වරට අපමණ සතුටක් ලැබේ යැයි මම සිතමි.

මේ ලේඛිකාවෝ කවරදාකවත් මෙබඳු උත්සහායක් ගෙන නැත. මේ නව උත්සහාය නිරන්තරව ගොඩනැගෙන්නාවූ දුප්පතුන්ගේ සාහිත්‍යයක් දෙසට පියවර තැබෙන්නේ යැයි මට සිතේ.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

අප කියවා ඇති බොහෝ කෙටි කථාවන්හි නව කථාවන්හි නිරූපනය වන චරිතයන්ද ඇතැම් විට චරිත කථා වල ප්‍රධාන චරිතය පෝෂණය කරන්නාවූ අවිශේෂ චරිතද එම කථා තුළ මතු කර ගත්තේ නැතහොත් නිර්මාණය කර ගන්නේ උගතුන්ය. ඔව්හු ලේඛකයෝය. ගත් කතුවරයෝය. බොහෝ ඇසු පිරූ තැන් ඇත්තෝය. එහෙත් මේ කථා පිංචෙහි ප්‍රධාන චරිතය ලේඛිකාවගේමය. ඇය ශ්‍රී ලාංකීය ජන සමාජයේ සමාජ ආර්ථිකයේ පහළ ස්ථරයේ සාමාජිකාවකි.

කාන්තා බැංකු ප්‍රකාශණයක්වූ මව්සින් සංග්‍රහ කෙරුණු 'සංවර්ධනයේ සැබෑ හඬ'ට (1998) පෙර වදනක් ලියූ දිවංගත මහාචාර්ය සිරිසේන තිලකරත්න ශූරීන් 'අප රටේ සංවර්ධන සාහිත්‍යයේ මනා හිඩැසක්' ඇතැයි ලීවෝය. මෙම කුඩා පොත් පිංච ඇතුළත් වන 'දිරිය මව්වරුන්ගේ කතා' පොත් පෙළ එම හිඩැස පිරවීමට තරමක් දුරටවත් උපයෝගී වේ යැයි මම සිතමි.

මෙම කතුවරියගේ සමාජ ස්ථරය නියෝජනය කරන මවුවරුන් මෙබඳු කුඩා පොත් ලියැවීමට පෙළඹවීමත් කියැවීමට පෙළඹවීමත් අපගේ උත්සාහයයි. එමඟින් තමන් සේම ජීවන අරගලයේ යෙදෙන දහස් සංඛ්‍යාත මවුවරුන්ට මෙම ලේඛිකාවගේ හද ගැස්ම හඳුනාගැන්මටත් එමඟින් ඇය තම පවුලේම සාමාජිකාවක් කර ගැනීමටත් අවකාශ ලැබේ යැයි මම සිතමි.

සකස් කල යුතුම වී නම් මිස මේ ලේඛිකාවගේ වියරණයට ශෛලියට හෝ අන්තර්ගතයට අප අත තිබ්බේ නැති තරම්ය. අන්තර්ගතයේ වගකීමද ඔවුන්ගේය.

විහඟ ග්‍රැෆික් අධිපති ආර්.ඒ.රත්නසිරි මහතාට විශේෂ ස්තූතිය පිරිනැමිය යුත්තේ මෙම මුද්‍රණ කටයුතු සමාජ යුතුකමක් ලෙස සලකා ඔහු අප හා එක්ව සිටින බැවිනි.

තවද මෙම 'දිරිය මව්වරුන්ගේ කතා' පෙළ සංස්කරණය කිරීම පරිවර්ථනය කිරීම හා සුදුසු පරිදි පෙළගැස්වීම කල අප සාහිත්‍ය කමිටුවේ

දීපිකා නිලාංගනී
බෝධිපාලි සමරකෝන්
අනූෂා නම්බිරාජා
ශක්. සිරිමතී යන සාමාජිකාවන්ට ද කාන්තා බැංකුවේ උපදේශක වරයෙකු වූ ජස්ටින් කැප්පෙටියගම මහතාට පරිවර්තන කටයුතු වලදී හා අවශ්‍ය ඵලදායි අදහස් ඉදිරිපත් කිරීමෙන් දැක්වූ සහයටද අපගේ ස්තූතිය පිරිනැමේ.

දෙමළ බසින් මෙම කථාපෙල පරිඝනක ගත කල කාන්තා බැංකුවේ සාමාජිකාවකගේ දියණියක වූ සුජානි ප්‍රියංගිකා තිරාණ ගමගේ මෙනෙවිය ද සිංහල බසින් පොත් පෙළ පරිඝනක ගත කල කාන්තා බැංකුවේ සාමාජිකාවක වූද බණ්ඩාරනායක පුර ප්‍රාදේශිකයේ විගණන කමිටුවේ සාමාජිකා එස්. අප්සරා දිල්රුක්ෂි මෙනෙවිය ද ඉටුකල කායයීභාරය ආදරයෙන් සිහිපත් කල යුතුය.'

නන්දසිරි ගමගේ
2004 ජූනි.

முன்னுரை

இந்த சிறிய புத்தகங்கள் புதிய இலக்கிய பெறுமதி வாய்ந்தவையாக உங்கள் கைக்கு கிடைக்கிறது. ஏழ்மையான தாய்மார்களின் ''தைரியமான தாய்மார்களின் கதைகள்'' என்னும் புத்தக வரிசையில் இதுவும் ஒன்று.

இந்த சிறு புத்தகங்கள் ஶ்ரீ லங்காவின் வறியவர்களின் இலக்கிய வம்ச ஆரம்பத்தின் அடையாளமாகும். இதில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளவை புத்தகத்தை எழுதிய கதாசிரியரின் வாழ்க்கையின் அனுபவங்களில் ஒரு துளி மாத்திரமே. அந்த துளியை அவள் எழுதிய விதம்.

நாங்கள் நடத்தை கதைகளை வாசித்துள்ளோம். அந்த கதைகளில் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பவை நிறைய சந்தர்ப்பங்களில் சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையில் இருக்கும் நபர்களை பற்றியவை. உயர்ந்த கதாசிரியர்களால் எழுதும் அல்லது தங்களால் எழுதும் அந்த எல்லா நடத்தை கதைகளும் முன்பு எங்கள் சமூகத்தில் வாழ்ந்த பிரபுகளுடையவை. அந்த கதைகளில் ''நல்ல'' பகுதி எடுத்து எங்கள் வாழ்க்கையை கொண்டு செல்ல அந்த கதைகள் சமூகத்திற்கு நிறைய பிரயோஜனமாய் இருந்தது.

ஆனால் இந்த கதைகளின் விபரணம் இந்த கதையை எழுதிய கதாசிரியரின் வாழ்க்கை போராட்டத்தில் ஒரு பகுதியே. இந்த வாழ்க்கை கதைகளில் பெற்றுக் கொள்பவை எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை என்னால் கூற முடியாது. ஆனால் இது ஶ்ரீ லங்காவில் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும் சகோதர மக்களின் வாழ்க்கையே. இன்ப துன்பம் இரண்டிலும் ஒரு துளி தங்களை போன்ற ஆயிரக்கானக்கான தாய்மார்களின் கைகளில் கிடைக்கும் போது அவர்களின் வாழ்க்கையில் முதல் தடவை அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைவார்கள் என நான் நினைக்கிறேன்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

இந்த கதாசிரியர்கள் ஒரு நாளும் இது போன்ற முயற்சி எடுத்ததில்லை. இந்த புதிய முயற்சி நிரந்தாமாக கட்டியெழுப்பப்பட்டு வறிய மக்களின் இலக்கியத்தின் படியாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

நாங்கள் வாசித்துள்ள சிறு கதைகளில், நாவல்களில் காட்டப்படும் கதாபாத்திரத்தில் சில வேளைகளில் நடத்தை கதைகளில் பிரதான கதாபாத்திரத்தை போஷிக்கும் விசேடமல்லாத கதாபாத்திரங்கள் அந்த கதைகளில் தோன்றாவிட்டால் உருவாக்குவது புத்திசாலிகளே. அவர்கள் கதாசிரியர்களாகவோ புத்திமான்களாகவோ இருப்பார்கள். ஆனால் இந்த கதைகளில் பிரதான கதாபாத்திரம் கதாசிரியரே.அவள் ஸ்ரீ லங்காவின் மக்கள் சமூகத்தில் சமூக பொருளாதாரத்தில் கீழ் மட்டத்தில் உள்ள அங்கத்தவர்.

மகளிர் வங்கியின் விருந்தாக நான் வெளியிட்ட அபிவிருத்தியின் உண்மைக் குரல் என்ற நூலுக்கு முன்னுரையை எழுதிய அமரர் பேராசிரியர் சிறிசேன திலகரத்ன அவர்கள். எங்கள் நாட்டின் அபிவிருத்தி இலக்கியத்தில் வெறுமை காணப்படுகிறது என்று எழுதினார். இந்த சிறு புத்தகங்களில் உள்ளடக்கப்படுவது "தைரியமான தாய்மார்களின் கதை" என்ற புத்தக வரிசையில் அந்த வெறுமையை நிரப்புவதற்கு இது சிறிதேனும் பிரயோசனமாய் இருக்கும் என நான் நினைக்கிறேன்.

இந்த கதாசிரியரின் சமூக மட்டத்தை காட்டும் தாய்மார்கள் இது போன்ற சிறு புத்தகங்களை எழுதுவதற்கு தூண்டுதலும் வாசிப்பதற்கு தூண்டுதலும் எங்கள் முயற்சியாகும். இந்த வழியில் தங்களை போன்று வாழ்க்கை போராட்டத்தில் ஈடுபடும் ஆயிரக்கானக்கான தாய்மார்களுக்கு இந்த கதாசிரியர்களின் இதய துடிப்பை புரிந்துக் கொள்ளவும் இந்த முறையில் அவர்கள் குடும்பத்தின் அங்கத்தவராகி கொள்வதற்கும் வாய்ப்பு கிடைக்கும் என நான் நினைக்கிறேன். இதை சரி செய்ய வேண்டி இருந்தால் மாத்திரம், இந்த கதாசிரியரின் விபரனை விதத்திற்கு அல்லது உள்ளடக்கத்திற்கு நாங்கள் கை வைக்கவில்லை உள்ளடக்கத்திற்கு பொறுப்பு அவரே.

"விஹங்க கிரப்பிக்ஸ்" அச்சகத்தின் உரிமையாளர். ஆர்.ஏ. ரத்னசிறி அவர்களுக்கு விசேட நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்ள வேண்டியது இந்த பதிப்பு வேலைகளை சமூக சேவையாக எண்ணி அவர் எங்களுடன் சேர்ந்திருப்பதால்.

இன்னும் இந்த "தைரியமான தாய்மார்களின்" கதை வரிசையை பதிப்பு செய்தல் மொழிபெயர்பு செய்தல் அத்துடன் சரியான முறையில் நிரல்படுத்திய எங்கள் இலக்கிய குழுவின்

திபிகா நிலாங்கனீ
போதிபாளி சமரகோன்
அனுஷா தம்பிராஜா
கே. சிறிமதி ஆகிய அங்கத்தவர்களுக்கும் ஜெஸ்டின் கெப்பெட்டியகம அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தமிழ் மொழியில் இந்த கதை வரிசையை கணணி மயப்படுத்திய மகளிர் வங்கியின் அங்கத்தவரின் மகளாகிய திரான கமகே சுஜானி பிரியங்கிகா அவர்களுக்கும் சிங்கள மொழியில் புத்தகத்தை கணணி மயப்படுத்திய மகளிர் வங்கியின் அங்கத்தவராகிய பண்டாரநாயகபுர கிளை வங்கியின் கணக்காய்வாளர் குழுவின் அங்கத்தவராகிய ஏஸ். அப்சரா தில்ருக்ஷி அவர்களும் செய்த காரியங்களை அன்புடன் ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.

நந்தசிறி கமகே,
2004 ஜீன்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Forward

This booklet comes to your hand with so much literary values. This is one book of a series called 'Enduring Mothers'.

This booklet remarks the new era of the literature lineage of the poor Sri Lankans. There is only a few portion of the life of the writer portrayed in this context. It is only a tiny portion of her experience. It is the little how she could write.

We have read biographies. Mostly the persons belong to elite class had been painted in those books. Every biography written by classic writers or by self of the elites of the society lived contemporary. Those works helped much to the society to get shaped of our lives absorbing the essence of them.

But these stories reveal you only a small bit of the struggle of their lives for survival of these writers. I cannot say how and in what way you embrace the essence of these lives. Anyhow these are our folk lives. They are our own folk who work hard and painstakingly in Sri Lankan society. I Think When thousands of mothers have an opportunity to feel a bit of sense of sadness and distress ness of the lives of these writers would be enormously pleasant for the first time in their lives.

These writers have never had this type of an effort. I think this new effort would be a step towards a literature of poor continuously compiling.

It was the learned people who created or yarned the characters from the short stories or in novels and sometimes the characters

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

nourished the main character in biographies that we had read. They are writers or authors. They are much heard. But the main character of this book belongs to the writer. She is a member of the lower segment of this Sri Lankan socio-economic society.

Late Professor Sirisena Thilakarathna wrote '....there is a conspicuous lacuna in the development literature' in a forward to the 'Real Voices in Development' (1998) that was compiled by me. I think this series of books 'Enduring Mothers' would help to fill this lacuna up to a certain extent.

Our effort is to encourage mothers of this socio-economic segment that represent the writer to write such small stories and to promote their reading. I think that the mothers who struggle for survival get the opportunity to understand the heart beat of this writer and make her a member of their homes. I was careful to do nothing to the context or to the pattern or the grammar unless necessarily changeable. The responsibility of the context is on writer.

I would like to offer my special thank to Mr. R.A.Rathnasiri the proprietor of Vihanga Graphic is always with us considering the Printing Work of the Women's Bank as a duty.

Mrs Deepika Nilangani,
Mrs Bodhipali Samarakoon,
Miss Anusha Thambirajha,
Mrs K.Sirimathie are the members of the Women's Bank on one hand and on the other hand they worked as a team to translate, to edit and to line up the stories according to its significance. My sincere thanks to them.

Mr Justin Keppetiyagama, a consultant of the Women's Bank assisted us in translations and making constructive comments for improvement.

I thank Miss Sujani Priyangika Thiranagama a daughter of a Women's Bank member did the Tamil computerization and Miss S. Apsara Dilrukshi a member of Women's Bank and a Member of the Auditing Committee of the Bandaranayaka Pradeshikaya for her Sinhala computer work.

Finally I pay my gratitude to all mothers who converted their sweat and tears into words and placed carefully on these valuable documents willing to reveal those words to the world.

Nandasiri Gamage.
27th JUNE, 2004.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

වාසනාවන්

අතීතය, වර්තමානය, අනාගතය අතරේ ජීවිතයේ මුණ ගැසුන මුණගැසෙන සුන්දර හා අසුන්දර දේවල් ඕනෑ තරම් තියෙනවා. පියවරෙන් පියවර ඉදිරියට ඇදෙන කොට නිතැතින්ම අපට හිතෙනවා අපි ජීවන මාවතේ ගමන් කරනවා කියලා......

ඇත්තටම ඔව්... අපි ගෙවා දැමූ මඟ බොහෝමයි. ඒ හැම දෙයක්ම අතීතයේ මතකයක් වෙලා හද පතුලේ සටහන් වී තියෙනවා නිරන්තරයෙන්ම.

එනමුත්....

හිතට දුක හිතෙනවා අම්හිරි දේවල් මතක් වූ අවස්ථා වල ඒකට අපි කවුරුත් කැමති නැහැ. ඒක සැනසීමක් නොවේ දුකක්.

ඒත්....

අතීතයේ සුන්දර දේ මතක් කරලා සතුටු වෙන්න අපි හරි කැමතියි. සුන්දර දේ සැමරුම් ජීවිතේ ජීවත් කරවන්න තරම් ප්‍රබලයි.

ඇත්තටම ඔව්...

එතකොට ජීවිතේ දවසින් දවස අලුත් වෙනවා කියලා අපට හිතේවී. වර්තමානයේ ඉන්න අපට අනාගතය නොපෙනුනත් බලන්න අතීතය පෙනේවී. ඒ මතකය සදාතනික සැනසුමක් ගෙන දේවී.....

ඒ සුන්දර, අසුන්දර අතීතයේ මතක සටහන් සමඟින් මගේ කතාවත් [illegible] කරන්නට අවසර.....

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

හිරු අවරට ගියාදෝ

ජීවිතය කියන්නේ පුංචි කාලයේ කියවපු කතන්දර පොත් වල තිබුණ තරම් සුන්දර වාසනාවන්ත තෝතැන්නක් නොවන බව මට පසක් වුනේ පුංචි කාලෙමයි. ඒ නිසාම ජීවිතය දෙස යථාර්ථවාදීව සිතන්නට මා පුරුදු වුණා. කොපි පොතේ පුරවලා ලියපු ,මගේ කතාව, මෙතෙක් කිසිදු කෙනෙකුට නොකියූ මගේ විස්තරද සමඟ විවෘතව ඔබට ලියන්නේ මා දැඩි ආශාවකිනි. මේ මිහිතලයේ වසන කවුරුන් හෝ මගේ කතාව කියවා මා තේරුම් ගත්තාය යන චිත්ත ප්‍රීතිය මා හද සන්තානයට දැනවීම සඳහා මෙය ලියමි.

කටුගම්පොළ දිස්ත්‍රික්කයේ සුන්දර ගම්මානයක් වූ සඳලංකාව නම් ගම් පියසේ ඉපිද පුංචි කටුමැටි ගෙයක මා හැදී වැඩුනේ. මා උපන්නේ 1969 පෙබරවාරි 19 වෙනි දාය. මා පවුලේ 5 වැනියා වූ අතර මට බාල නංගී මල්ලී සමඟින් සහෝදර 7 දෙනෙකු අප පවුලේ පිරිස වුනා. අම්මා තාත්තා සමඟින් 9 දෙනෙක් අපි පුංචි එක කාමරයකට කොටු .වී දුප්පත් කමේ අනන්තය දක්වා අප ජීවිත පාවී තිබුනා. මගේ මතකය රැඳී ඇති කාලයේ පටන් මගේ පියා කළේ මාළු පෙට්ටියක් බයිසිකලයේ බැඳගෙන ගමින් ගමට ගොස් මාලු විකුණාපු එක. ඔහු උපයා ගන්නා ඒ සුළු මුදලින් අප 9 දෙනාම රැක්කේය.

ඒ වන විට මාත් නංගී මල්ලී 3 වැනි අයියාත් ඉගෙනුම සඳහා කුලි/හෙන්ඩියගල මහා විද්‍යාලයට ඇතුලත් වී සිටියෙමු. වැඩිමල් අයියලා දෙදෙනාත් අක්කාත් පාසලින් සමුගෙන ගෙදර රැඳී සිටියහ.

මෙසේ කාලය ගත කරන අතර මට අවු 8 පමණ කාලයේදී ගෙදර ප්‍රශ්න වැඩිවීමත් සමඟින් මාව නෑදෑවෙන අක්කලාගේ ගෙදරකට ගිහින් ඇරලුවා. ඒ අක්කාද පදිංචි වී සිටියේ අපේ ගමේමය. එහිදී මම තවත් අසරණ වුනෙමි. මගේ වයසේ ළමුන් දුව පැන සෙල්ලම් කරන විට මා පැත්තකට වී හොරෙන් ඒ දෙස බලා මානසිකව තෘප්තියක් ලැබුවෙමි. මට සුන්දර ළමා කාලයකට උරුමකම් කීමට නොහැකි

විය. ඒ මන්ද මා මෙහෙකාර දරුවකු හා සමානව ඒ නිවසෙහි කාලය ගත කරපු නිසාය. ඒ ගෙදර අක්කාට නිතරම තරහා යයි. හරිම ආවේගශීලියි. නිතරම වාගේ මගෙන් නොයෙක් වැඩ කරවා ගනියි.

උදේම නැගිට ඇය හදන කඩයප්පන් කෑම අරගෙන කඩේට ගිහින් දී තමයි මා ඉස්කෝලේ යන්නේ. පාසල් කාලය නිම වී ගෙදර එන්නේ හරිම දුකෙන්. ගෙදර ආ වේලේ සිටම ඇගේ පුංචි දරුවන් දෙන්නා මාරුවෙන් මාරුවට වඩාගෙන ඔවුන්ව රැකබලා ගැනීමට මට සිදු විය.

මෙසේ අවු 1 1/2 පමණ එහි රැඳී සිටියදී මම පාසලේ 4 වැනි ශ්‍රේණියේ ඉගෙනුම ලැබුවෙමි. ළමා කාලය පසෙක සඟවා දහස් වාරයක් සිතින් පීඩා විඳින අවස්ථාවේදී මගේ පියා බාප්පා කෙනෙකු සමඟ බහින් බස් වීමක් වී හදිසි ගල් පහරක් ඔළුවට වැදී අප 8 දෙනෙකු තනිකර අසරණ කර අපගෙන් සදහටම සමුගත්තේය. ඒ සිද්ධියත් සමඟින් මගේ අම්මා මාව ගෙදර එක්ක ගියාය. තවද හිටපු ගෙදර කරදරත් වැඩි නිසාය. එහෙත් කබලෙන් ලිපට වැටුනා යන කියමන එදා නොතේරුනත් පසු කලක තේරුම් ගියේ ගෙදර ඇති වූ වාතාවරණයත් සමඟය. තාත්තාගේ මරණින් පසුව අපි අන්ත අසරණ තත්වයකට පත්විය. මගේ අක්කා ඒ වන විට කිරි අම්මලාගේ ගෙදර නවත්වා ගත්තේ ගෙදර ඇති ප්‍රශ්න සමඟ ඇති වූ කරදර නිසාය.

ගෙදරට පමණක් සීමා ව සිටි අම්මා එදා පටන් අන්ත දුක් විඳිමින් අපව පෝෂණය කළාය. පාසල් කටයුතු නොසොයා බැලුවත් දිනපතාම අපි හතර දෙනාව පාසල් ඇරියාය. අපට උදව් උපකාර කිරීමට තරම් කිසිවෙකු ඉදිරිපත් නොවීය. ළාබාල අවධියේ පියාගේ උණුසුම, පිය සෙනෙහස අහිමි වූ අප හට උරුම වූයේ දුකම පමණි. හිමිදිරියේ උළු මෝලක වැඩට ගිය අම්මා හැන්දෑවේ 6.00 ට ගෙදර පැමිණේ. ඒ එනවිට ගෙදර සියලුම වැඩ කොටස නිම කර තිබීමට මට සිදු වී තිබිණි. අපේ අම්මා හරිම වසයි.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

මගේ දවසේ දින චරියාව යෙදුනේ මෙසේය. උදේට පාසල් යාමට පෙර මිදුල අතුගෑම, වලං සෝදා, අස් කිරීම අනතුරුව පාසල් ගොස් ගෙදර ආ විගස මම නංගියි මල්ලියි සමඟින් දර සොයා ලිප ළඟින් දමා ගෙදර අයගේ රෙදි සෝදා රෑට කෑම පිළියෙල කිරීම යනාදිය මගේ අතින් කෙරුනේ හරියට අම්මා කෙනෙකු මෙන් බව දැන් මට වැටහේ. මේ වැඩ වලින් කුමන හෝ වැඩක් අතපසු වුවහොත් හැන්දෑවට අම්මාගෙන් හොඳ ගුටිබැට වේලක් කෑමටද හැකි වනු ඇත.

මේ වන විට මගේ වයස අවු 12 ක් පමණ වේ. පසුවන හැම තත්පරයකම මා බලාපොරොත්තු නොවනදේ සිදු විය. මේ අතරතුර මගේ ලොකු අයියා බේකරියක වැඩට ගියේය. දැන් අප ගෙදර සාමාජික සංඛ්‍යාව 6 දෙනෙකු විය. අපේ අධ්‍යාපනය සඳහා අවශ්‍ය පොත් පත් පෑන් යනාදිය අප ගත්තේ ඉතාමත් අමාරුවෙනි. සමහර දවස් වල මාත් නංගීත් මල්ලීත් 3 වැනි අයියා සමග අපි 4 දෙනාම වතුගානේ ගොස් ගොටුකොළ කඩා අමුනා මිටි බැඳ එක් මිටියක් ශත 25 කට විකුණා ලැබෙන මුදලින් පොත්පත් ගන්න අමතක නොකළෙමු. ගොටුකොළ කඩා ආපසු ගෙදර එනකොට මගේ හිස මුදුනේ කඩාගත් දර මිටියක් ද තබාගෙන ඒමටද අමතක නොකළෙමි.

ගුරු භක්තිය මගේ සිතෙහි තවම අඩුවක් නොමැති නිසා මම මේ කරුණ විශේෂයෙන් සඳහන් කරමි. එවකට මා ඉගෙන ගත් පාසලේ ගුරුවරුන් හා ළමුන් මා විඳින දුක් ගැහැට හොඳාකාරවම දැන සිටිය නිසා ගුරු මෑණිවරුන් මට කළ උදව් උපකාර අමතක නොවේ. පොත් පෑන් ඔවුන් විසින් මට ලබා දුන්නේ මගේ දුක දැනගෙනය. ඒ වෙනුවට මා ඔවුන්ට පුද කරන්ට තිබුනේ ස්තූතියි යන වචනයත්, හද තුළ පණ පෙවුනු ගුරු භක්තියත් පමණි.

සමහර අවස්ථාවලදී මා ගොටුකොළ, කොහිල දළු වැනි දෑ වෙල්ගානේ ගොස් සොයා ඔවුනට පාසලට ගිහින් දෙන්නේ හරිම සතුටකිනි. ඒවාද දෙනවිට මට අනිත් ළමයින්ට හොරෙන් පොතක් හෝ පෑනක් ගෙනවිත් මගේ ඔඩොක්කුවට දමා ඔවුන්ගේ ත්‍යාගශීලී

භාවය පෙන්වති. ඒ විතරක් නොව මම විලට ගොස් තුන්හිරියා පන් උදුරා ඒවා වේලා අයියා සමඟින් ඔළුවේ තියාගෙන පොළට ගොස් විකුණාපු අවස්ථා එමටය. ඒ වන විට ගොටුකොළ කඩා අමුනා මිටි 50-60 ද රැගෙන ගොස් පොළට දී බඩු අරගෙන ආපු අවස්ථා මගේ ජීවිතයේ අනන්තය.

මට එක් කරුණක් සටහන් කිරීමට බැරි විය. එය නම් මගේ පන්තියේ යහළු ගැහැණු ළමුන් මට සුදු ගවුම් පාට ඇඳුම් ගෙනත් දීපු අවස්ථා ඇත. ඒවා මා ඇඳගෙන පාසලට ගියේ හරිම ආශාවෙනි. එක ගවුමක් ඇතිව සිටි මට ඒවා ඔසු හලක් සේ මගේ කයට දැනිනි. මගේ බාල කාලය මා ඉතාමත් සතුටින් ගත කළේ පාසලේදීය. මගේ යහළු යෙහෙළියන් කිසිම දිනක මා කොන්කලේ නැත. හැම වෙලේම 'පව් ඔයාට' යන වදන් නිතරම ඔවුන්ගෙන් පැවසේ.

මෙසේ කාලය ගත කරන අතර අපේ අම්මාගේ යම් වෙනස් වීමක් පුංචි මට නොතේරෙන කමට හෝ සිතා ගැනීමට හැකි විය. මගේ අම්මා රූපශ්‍රීයෙන් ඉතාමත් ප්‍රබල වූ කාන්තාවකි. මේ වෙනස් වීමත් සමඟින් ගෙදර වැඩිහිටි අයියලා දෙදෙනාගෙන් අම්මාට නොයෙක් වර බැනුම් ඇසීමට සිදුවුනි. ඒ සමගම මාද වැඩිහිටි තරුණියක් බවට පත් වූයේ එක් වෙසක් පොහෝ දිනයක හෙණ්ඩියගල පන්සලේ බෝ මළුවේ සිටින අවස්ථාවේදීය.

එදා නම් උත්සවයක් අපේ නිවසේ පැවැත්විනි. එදින අවුරුදු ගානකට පසු මට ඉතාමත් සතුටු දිනයකි. මගේ යෙහෙළියන් මාව බලන්නට තෑගි බෝග අරන් ආ හැටි මට තාමත් මතකය. මේ සතුට රැඳී තිබුනේ සුලු කාලයකට බව මට වැටහුනේ අපේ අම්මාගේ වෙනස් වීමත් සමඟය.

මා වැදූ මෑණියන් ලේ කිරි කර පෙව් අම්මා යන මාතෘත්වයට කිසිදා නිග්‍රහ නොකරමි. ඒත් ඒ අතීත කතාව ලිවීමට නම් එහි සත්‍ය සිදු වීම අඩංගු විය යුතු බව හදවත සාක්ෂි දෙන නිසාය. මෙසේ සුපුරුදු පරිදි කාලය ගත වුණි. දැන් අවු:15 පමණ වයස ඇති මා

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

තරුණ ගැහැණු ළමයෙකි. පාසලටත් ගෙදරටත් සීමා වූ මගේ ජීවිතයට එන්න එන්නම දුක් කරදර වැඩි විය. අපේ අම්මාගේ අනියම් සම්බන්ධය අයියලා දෙන්නාට අසුවුනේ මේ වකවානුවේය. දෙවෙනි අයියාගේ හිත හොඳටම කළකිරී කාටත් හොරා ගෙදරින් පිටත් වී තිබිණි. එදා මගේ හිත හඬා වැටුනු අයුරු අදත් මට මැවී පෙනේ. අම්මාගේ සම්බන්ධය දිගින් දිගටම දුර ගිය බැවින් ලොකු අයියා සැම දිනකම අරක්කු බීගෙන ඇවිත් අම්මා සමඟ රණ්ඩු කළේය.

දවස ගෙවීයත්ම මේ අතරතුර අපේ අක්කාට දරුවෙක් ලැබී ඇති නිසා මාත් නංගීත් දරුවා බැලීමට අයියාගෙන්ද අම්මාගෙන්ද අවසර ගෙන අක්කා සිටි ගමට දවස් 2 කට ගියෙමු. ඉතාමත් සතුටින් කිරි කැටියා බලා දවස් දෙකකට පසු අක්කාගෙන් හා ඒ අයියාගෙන් සමුගෙන ආපසු නිවසට යාමට සූදානම් වුවත් දරුවා දමා ආපසු ඒමටද දුක හිතුනි. අපේ ගමට ආ බසයෙන් බැස ගෙදර යාමට සූදානම් වූ මාත් නංගීත් අප එනතුරු අල්ලපු ගෙදර නැන්දා මඟ බලා ගෙන සිටි නිසා ගෙදර කුමක් හෝ සිදුවී ඇතැයි මට සිතිනි.

මගේ සිතුවිල්ල නිවැරදිය. ඒ නැන්දා කියූ දේ ඇසූ මගේ දෙපා පණ නැතිවක් සේ දැනිනි. අවු 15ක වැඩිහිටි ගැහැණු දරුවෙකු හා තවත් දරුවන් 5 දෙනෙකු තනිකර මගේ අම්මා අපව දමා එයාගේ ලෝකයක් සොයා ගොස් ඇත. සිතට දැනුන වේදනාව කොතෙක්ද කිවහොත් මා ගෙදර ගොස් ඇඳ උඩ වාඩි වී ඇති තරම් නංගී සමඟ ඇඬුවෙමි. දැන් මා කුමක් කරන්නද? පුංචි හිත දහස්වාරයක් හඬා වැළපුණි. පිය සෙනෙහස පුංචි අවධියේම දුරස් වූ අපට මව් සෙනෙහසත් අහිමිව සහෝදරයින් 4 දෙනෙකුද සහෝදරියක් සමඟින් මින් ඉදිරියට මා මේ නිවස තුළ රැඳෙන්නේ කෙසේද?

එහෙත් මම අධෛර්ය නොවීමි. ඒ වන විට නංගීගේ වයස අවු 10 පමණ ඇතිය. කටු මැටි ගෙයින් මිදී යාන්තමට කාමර 3ක් පමණ ඇතිව තාවකාලිකව සදාගත් නිවසේ දැන් සහෝදරයින් සමඟ ජීවත්වෙමු. ඒ සිදු වීමත් සමඟින් මා අනිත් සහෝදරයින්ට අම්මා කෙනෙකු විය. උදේ පාන්දරම නැගිට උදේට දවල්ට වේල් දෙකටම

කෑම උයා තියා මිදුල අතු ගා වළං පිඟන් සෝදා නංගිව මල්ලිව ලෑස්ති කරගෙන මමත් මගේ 3 වැනි අයියාත් 4 දෙනාම උදේ 7.00 ට විතර පාසල් ගියෙමු. ඒ වන විට අයියාත් මාත් එකම පන්තියේ ඉගෙනුම ලැබුවෙමු. 9 වන ශ්‍රේණියේ සිටියදී තමයි අම්මා අපව දමා වෙනත් කෙනෙකුගේ පහස සොයා ගියේ. සවස පාසල ඇරී එන විට මගේ අනිත් යහළු මිතුරියන් ඒ අයගේ අම්මලා තාත්තලා ගැන හෝ එහෙමත් නැත්නම් යන ගමන් බිමන් නොයෙක් දේ ගැන කියද්දී මා සිතුවේ ගෙදර ගොස් දර සොයාගෙන රෑට කෑම හදන එක. එහෙමත් නැත්නම් අනිත් අයගේ වැඩ කොටස කොහොමද කරන්නේ කියාය. මට ඉස්සර වෙලා ඇවිත් අනිත් 3 දෙනා උයා ගිය කෑම බෙදාගෙන කයි. අන්තිමට ඉතුරු වෙන්නේ මාය. වළං වල තිබුනොත් මොනවා හෝ ගිල දමා ගෙදර වැඩ සඳහා සූදානම් වෙමි. පුංචි නංගී මට හැකි අයුරින් උදව් කරයි. 3 වැනි අයියාද මල්ලීද දර සොයා ගෙන ලිප ළඟට කරයි.

මගේ මල්ලී හරිම දඩබ්බරය. අපි කියන කිසිම දෙයක් ඇසුවේ නැත. හැමදාම අයියාගෙන් ගුටිකයි. මම තමයි අයියා ගහන විට බේරන්නේ. ඒ නිසා අනිත් අයට වඩා මල්ලී මට ආදරෙයි. අපේ ලොකු අයියා ලස්සන රූපයක් තිබෙන තරුණයෙකි. ඒ වගේම හරිම වසයි. ඔහු තමයි දැන් අපේ ජීවිත රකින්නේ. වැඩි දුර අධ්‍යාපනයක් නොලත් ඔහුට අපව දමා රක්ෂාවකටද යෑමට නොහැකි විය. ඔහුට සිදු වූයේ කසිප්පු පෙරා අපව ජීවත් කරලීමටය. මා විශේෂයෙන් සඳහන් කරනුයේ එවැනි දෙයක් ඔහු කළත් ආගම ධර්මයට ඔහු ඉතාමත් ප්‍රිය කළ බවයි. කිසිවෙකුට ඔහුගෙන් හිත් රිදවීමක් වත් නොවීය.

අපා දැන් අම්මා ගැන සොයා බලන්නේ නැත. මා මේ සියලු දෙනාගේ මව බවට පත්වී නිවසේ මවකගෙන් ඉටුවිය යුතු සියලුම දේ මගේ අතින් ඉටු කරමි. මේ අවස්ථා වලදී නොයෙක් අතපසු වීම් වලට මා අයියා ගෙන් කාපු ගුටි බැට බැනුම් සියල්ල ඉවසා දරා පැත්තකට වී කල්පනා කරමි.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ආදරේ රැකවරණය සතුට විනෝදය හිතට දැනුන මානසික කැළඹීම මේ සියල්ල මා වින්දේ තනිවමය. මගේ වයසේ ගැහැණු ළමයි විනෝද වන අයුරු මා බලා සිටියේ හදට නැගුණු වේදනාවත් සමඟය. මගේ පාසලේ විදුහල්පතිතුමා ඇතුළු ගුරුවරුන්ද මගේ පන්තියේ යහලු යෙහෙළියන්ද මාත් මගේ අනිත් සහෝදරයින් ගෙවන ජීවිතය ගැන දැන සිටියහ. කිසිදු වේලාවක මගේ මිතුරියන් මගේ අම්මා ගැන අසා වචනයකින්වත් මගේ හිත පෑරුවේ නැත. ඔවුහු මට අප්‍රමාණ ලෙස ආදරය කළහ. මගේ පාඩම් අතපසු වූ අවස්ථා එමටය. ගෙදර ගොස් අධ්‍යාපන වැඩ කිරීමට මට කාලයක් තිබුනේ නැත. පාසලට ආ විගස මගේ අතපසු වූ සියලුම පාඩම් මිතුරියන් විසින් කියා දෙන ලදී.

තවද මගේ ආදරණීය ගුරුවරුන් මා දහස් වාරයක් බැතියෙන් සිහිපත් කරන්නෙමු. කිසිදු අවස්ථාවක මට යම්කිසි වරදකටවත් දඬුවම් දුන්නේ නැත. මා සමහරදාට පාසලට දවල් වී ගියහොත් අනිත් ළමයින් ගේට්ටුවෙන් එළියට දැමුවත් මගේ නම කතා කොට පන්තියට යන ලෙස විදුහල්පති තුමා කියා තිබුනි. මේ හැම දෙයකටම හේතුව වූයේ මා ගත කරන කටුක වූ ජීවිතය ඔවුන් දැන සිටි නිසා බව මම දනිමි. අපි 4 දෙනාම පාසලේ බොහෝ ප්‍රසිද්ධ වීමු. අපට ඉගෙන ගැනීමේ හැකියාව එදා ඉහළ මට්ටමක තිබුණි. ඉන් ප්‍රයෝජන ගත්තේ නංගීත්, මල්ලීත්, අයියාත්ය. මට ඒ මට්ටමට ඒමට පවුලේ වගකීම් ගැනීමෙන් වූ මගේ කටුක ජීවිතය හරස් විය.

මගේ තාත්තා එවකට සිටි ගුරුමහත්මයෙකි. දේශපාලන හේතු නිසා අම්මාව හොරෙන් කසාද බැඳ වෙනත් ඈත ගමකට ගොස් සිටියදී ඔහුගේ ගුරුපත්වීම අවලංගු කර තිබූ බව හා අපේ විදුහලේ ගුරු විදුහල්පති තුමාත් සිංහල උගන්වන සතරසිංහ ගුරුපියාත් මගේ තාත්තාත් එකම පංතියේ ඉගෙනුම ලබා ඇති බවත් එකටම ගුරු පත්වීම් ලැබී ඇති බවත් මට දැනගැනීමට හැකි වූයේ ඒ මහත්මයන් දෙපළගෙනි. ඒ හැඳුනුම්කම මත මටත් මගේ සහෝදරයින්ටත් ඔවුන් ඉතාමත් සුහදශීලීව සැලකුවෝය.

පාසල් ජීවිතය තුළ මා ලද සුන්දර අත්දැකීම් නම් අනන්තය, අප්‍රමාණය. වචනයෙන් කිව නොහැකි තරම්ය. විනෝදජනකය. මාද විනෝදයට ප්‍රියකළ සැහැල්ලු ජීවිතයක් ගත කිරීමට ආශා කල තරුණියකි. කොපමණ ප්‍රශ්න තිබුණත් ඒ සියල්ල වෙනුවෙන් පසුතැවිල්ල පසෙක තබා ඉඩ ලද හැම අස්වැසිල්ලක්ම සැහැල්ලු සිතින් සිනාසෙන්නට පුරුවේ පිං මහිම ලදිමි. එදා පුංචි මට නොතේරෙන බොහෝ දේ යෞවනයට පිවිසි පසුව අවබෝධ විය.

පාසල් කාලයේදී පමණක් සතුටු වූ මාත එවැනි සතුටක් ලැබුවේ නම් මගේ ගමේ සිටි පිරිස මාව ඉතාමත් ආදරයෙන් පිළිගෙන මගේ හොඳ කියනා අවස්ථාවලදීය. ගැහැණු පිරිමි සියලු දෙනා මට ඉතාමත් ප්‍රිය කළහ. ඒ මන්ද මා අප පවුලේ අහිංසකම දරුවා වූ නිසාය. ඒ සෑම කෙනෙකු සමඟ සුන්දර සිනාවක් මගේ මුවේ රැඳී තිබිණි.

යොවුන් තරුණ ළමයෙක්ව සිටියදී ඇති වන හැඟීම් ආශාවල් මටත් ඇති නොවුනා නොවේ. ඒ හැම දෙයක්ම පසක සඟවා මගේ සොයුරු සොයුරියන්ට මා මවක් සේ කටයුතු කළෙමි.

මගේ සිතත් නොයෙක් දේ වලින් පිරී තිබිණි. ඉදහිට අයියා ගමන් බිමන් එක්ක යයි. නොයෙක් අවස්ථා වල ගමේ පිරිමි ළමුන් ඔවුන්ගේ ආදරය ප්‍රකාශ කර යෙහෙළියන් අත පණිවිඩ එවයි. මා ඒ සියලුම දේ ප්‍රතික්ෂේප කළේ අයියලාට ඇති බය නිසාත් මා ගත කරන ජීවන රටාව නිසාත්ය. ඇත්තෙන්ම මා යොවුන් සිතක ඇති වන සිතුවිලි වලින් හද පිරී තිබුණත් ඒවා සිහිනයක් දකිනවා සේ පාකර හැරියෙමි. තවත් එක් කරුණක් වූයේ කිසිම තරුණ පිරිමි ළමයෙක් සමඟ කතා කිරීමට තහංචි දැමූ ලොකු අයියා නිතරම මටත් හොරා ඒවා ගැන සොයා බලන්නටද වීමයි. ඇතැම් දවස්වල අයියාගේ සැකය නිසා ඒ සම්බන්ධයෙන් ගුටි කාපු බැනුම් අහපු අවස්ථා එමටය. අයියලාගේ යාලුවන් නිතරම අපේ ගෙදර එයි. ඒ ආවත් අපට දමා තිබූ නීතී නිසා එදා අයියාව මට පෙනුනේ මගේ තරහකාරයෙක් ලෙසටය. එසේද වුවත් අයියාට හොරෙන් එක් අයෙකුට මම ආදරය කළෙමි.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

"පෙම් කළ වරදට මට වද දෙන්නේ පෙම්කල සිතකින් නොවන නිසා. අයියන්ඩියේ මට සමාව දෙනු මැන ආදරයේ සුව දැනුන දිනේ" ඒ ගීතයේ එවදන් පෙළ නොයෙක් විට මට මතකයට නැගුණි. ඒ ගීතයට මම ඉතාමත් ප්‍රිය කළෙමි.

කොපමණ දුක් කරදර මගේ ජීවිතයට ගලා ආවත් ඒ හැම දෙයක්ම ඉවසා දරා සැහැල්ලු ලෙස ජීවිතය දෙස බැලුවෙමි. නොයෙක් විට අප සහෝදර 4 දෙනා එකතුව සතුටු වූ අවස්ථා මා ජීවිතයේ ලද එක් නිමේෂයක් පමණි. ඔවුන් සමග වෙල්ගානේ දුව පැන හිනා වෙවී පලා නෙලපු හැටි පේර කැළයට ගොස් පේර කඩාගෙන කකා වෙල් යායම දෙවනක් කරපු හැටි මතකය. ඒ වගේම අක්කා නිතරම අපව බලන්න දූලා දෙන්නා එක්ක අපේ ගෙදර පැමිණෙති. දරු පැටව් එක්ක ඒ ටික දවස අප ගත කරන්නේ හරිම සතුටෙනි.

නිවාඩු දවස්වල අප ගොයම් හිටවන්න සමහරක් අයගේ කුඹුරු වලට යන්නෙමු. උදේ ඉඳන් රෑ වෙනකම් මඩ නාගෙන ගොයම් හිටවනවා. හැන්දෑවට අයියාගෙන් බැනුම් ලැබෙනවා පොලියත් එක්කම. ඒ ඇවිත් රෑට උයන විට මට ඒ 3 දෙනා උදව් කරනවා. අප හාල් මිලදී ගන්නේ කඩෙන්ය. සමහරදාට උයන්න හාල් ගෙදර නැත්නම් 3 වැනි අයියා කොස් ගෙඩියක් කඩා ගෙනත් එය තම්බා පොල් ටිකකුත් සමග කයි. එහෙම කලත් කිසි කෙනෙකුට අපි කරදර කළේ නැත. අපේ පාඩුවේ අප ඉතාමත් සමගියෙන් ජීවත් වීමු.

මෙවන් කාලයක් ගත කරන අවස්ථාවේ මගේ ජීවිතයේ තවත් එක් අමිහිරි සිදුවීමක් සිදුවිය. එය මම කෙටියෙන් සඳහන් කරන්නෙමි. මගේ ලොකු අයියාගේ යාළුවෙක් අපේ ගමට අල්ලපු ගමට පැමිණෙනවා. ඔහු නිතරම අපේ ගෙදරද ආවා. අප ඔහුට සැලකුවේ අපේම සහෝදරයකුට මෙනි. එක් දිනක් ඔහු උදේ වරුවේ අප නිවසට පැමිණියා. ඒ වෙලාවේ ලොකු අයියා ගෙදර සිටියේ නැත. එදා මට අසනීපව සිටි බැවින් මා එදින පාසල් ගියේද නැත. ඔහු ආවේ අයියා හමුවීමටම බව පැවසීය. නමුත් ඔහුගේ හැසිරීම් රටාව කුමක්දැයි

කියා මට පැහැදිළිව තේරුම් ගියා. ගෙදර කවුරුත් නැති අවස්ථාවේ යම්කිසි කුරුමානමක් අල්ලන බව දැන ගත් මා හිමින් මිදුලට බැස ඔහුව මග හැර සිටියෙමි. ඔහු යන්නේ නැතුව ගෙට වෙලා සිටියේය.

නමුත් මගේ යහපතට මෙන් අල්ලපු ගෙදර අක්කා වතුර ගෙනියන්න අපේ ළිඳට ආවාය. මා හිමින් ගොස් බියේ වෙව්ලමින් අයියාගේ යාලුවා ගැන ඇයට කිව්වෙමි. පසුව ඒ අක්කා ඔහුට හොඳටම බැනලා යන්න කිව්වා. ලොකු අයියා ආපු විගසම ඇය ඔහුට ඒ සිද්ධිය කීවාය. එදා සිට කවදාවත් ඔහු අපේ ගෙදර ආවේ නැහැ. පූරුවේ කල පිනකට එදා ඒ අක්කා ආපු නිසා මා ඔහුගෙන් බේරුණා. එහෙම නැත්නම් එදා මා ඔහුගේ ගොදුරක් බවට පත් වීමට ඉඩ තිබිණි. උඩ ඉන්නා දෙවියන්ගේද පිහිට මට ලැබුනායි අසරණ මා හට දැනේ. මගේ ජීවිතයේ සිදු වූ අමිහිරි සිද්ධියකි ඒ. එදා පටන් මගේ අයියලා මාව තවත් ආරක්ෂා කළහ.

එදා පටන් අයියා යාළුවන් ගෙදර එක්ක එද්දී ඉතා විශ්වාසවන්ත යහලුවන් පමණක් එක්කගෙන ආවේය. ඒ ආපු හැම දෙනෙක්ම මට සැලකුවේ ඔවුන්ගේ එක කුස උපන් සහෝදරියකට මෙනි. මෙවැනි කටුක සිද්ධි වලට මුහුණ පෑමට සිදුවූයේ අම්මාගේ වරදින් නොවේ දැයි මගේ හිත හඬගා කියයි.

දින සති අපව බලන මාස ගණන් පසු විය. මගේ පාසල් ජීවිතයේ තීරණාත්මක අවුරුද්ද උදාවිය. ඒත් මා කුමක් කරන්නද? වෙනත් අමතර පංති වලට යෑමට මට කාලය හරස් වුණි. මිතුරියන් අමතර පංතිවලට යෑමට කතා කලත් මට ඒවා ප්‍රතික්ෂේප කිරීමට සිදුවිය. පාසලේ උගන්වන විෂයන්ට අමතරව සවස පාසලේ පවත්වන පංති වලට පමණක් සහභාගී වීමට හැකි විය. පංති නිමාකර සවස 5.00ට විතර ගෙදර දුවගෙන එන්නේ රෑට කෑම පිසීමටත් නංගි තනිවම ගෙදර සිටින නිසාත්ය. විභාගයට පාඩම් කිරීම මා සිදු කළේ රෑට සියල්ලන්ටම කෑම බෙදා දී කුස්සිය අස්කර දමා සියලු දෙනාම නින්දට ගිය විටය.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

1985 දෙසැම්බර් මස මම අ.පො.ස. සාමාන්‍ය පෙළ විභාගයට පෙනී සිටියෙමි. අයියාත් මා සමඟ විභාගයට පෙනී සිටියේය. ඉන්පසු ප්‍රතිඵල එනතුරු අධ්‍යාපන කටයුතු වලින් මිදී ගෙදර රැඳී සිටියෙමි.

අම්මා නොමැතිව අවු 3 ක කාලයක් මගේ සහෝදරයින් සමග ජීවත් වෙද්දී තවත් එක් කාලපරිච්ඡේදයක් උදාවිය. නොසිතූ වේලාවක නොසිතූ ලෙස අම්මා අපව බලන්නට හැන්දෑ වරුවක නිවසට එනවා දුටු අපි සියලු දෙනාම පුදුමයට පත් වීමු. ඒ අවස්ථාවේ ලොකු අයියා ගෙදර සිටියේ නැත. අප 4 දෙනාම රෑට කෑම පිසිමින් සිටින අතරතුර තමයි ඇය පැමිණියේ. අවු: 3 කට පසුව තමයි ඇයව අප දැක්කේ. කුමන වරදක් කර තිබුණත් ඒවා සියල්ල පසක දමා අපි ඇයව පිළිගත්තේ මව් සෙනෙහසින් අප හදවත් පිරී ඉතිරී ගිය නිසා බව මට හැඟේ. අපට ගෙනා තෑගී බෝග දිහා බලා මා සතුටු වුවත් අනිත් අය නම් ඒ ගැන බැලුවේවත් නැත.

ඒ ටික වේලාවකින් ලොකු අයියලා දෙන්නා බයිසිකලයක නැග ගෙදර එනවා දුටු මා සට, පට ගා වෙව්ලන්නට විය. ඔව්හු අම්මා දුටු විට 'කාව බලන්නද මෙහේ ආවේ' යැයි ඉතාමත් වේගයෙන් අම්මාගෙන් ඇසුවෝය. එදා අපේ අම්මාට අයියලා සමාව දුන්නේ ඇයි දැයි මට තේරුම් ගියා. එයට එක් හේතුවක් පමණක් මාහට තේරුණි. ඒ මන්ද මගේ නංගී වයස අවු 13 පමණ වී සිටි නිසා කොයි මොහොතේ හෝ ඇය වැඩිහිටි ළමයකු බවට පත්වෙන ලකුණු පෙන්නුම් කර තිබීම විශේෂ වූ දෙයකි. ඒ අවස්ථාවේ අයියා මට කීවේ ඔයාට ඒවා නොතේරෙන නිසා නංගී සිටින අවස්ථාව අනුව අම්මාට සමාව දුන් බවත්ය. ඒ හැම දෙයක්ම දෙවියන් පවා අපේ දුක විශේෂයෙන්ම මගේ දුක ඔවුන් හට පෙනුන නිසා අම්මා ගෙදර ඇවිත් සතියක්වත් යන්නට පෙර නංගී මල්වර වූවාය.

අතීතය සම්පූර්ණයෙන්ම අමතක කොට දැන් අප සියලු දෙනාම එක නිවසක රැඳී කාලය ගත කළහ. මගේ වැඩ කොටසින් ටිකක් අඩු වූයේ අම්මාගේ පැමිණීමත් සමගය. ඇය උදේ 8.00 ට වැඩට ගිහාම හැන්දෑවේ ගෙදර එයි.

මේ අතරතුර මගේ අක්කාගේ පවුල් ජීවිතය ගොඩාක් දුක්බර වූ නිසා ඇය දරුවන් දෙන්නා අපේ ගෙදර දමා විදේශ රැකියාවකට ගියාය. අක්කාගේ දියණියන් දෙන්නාගේ වැඩ කොටසත් මට පැවරිණි. පුංචි දරුවන් නිසා පුංචි කියා කියා මගේ ළඟම දැවටෙයි. නමුත් මා ඒ දරුවන් දෙන්නාගේ වැඩ කොටස කළේ ඉතාමත් සතුටෙන්ය. ඒ පුංචි පැටියන්ට මා නැතිවම බැරිවිය. එදා මෙන් අදත් ඒ පැටව් දෙන්නාගේ ආදරය නොඅඩුවම මට ලැබේ.

මේ අතර තුර මගේ විභාග ප්‍රතිඵල නිකුත් වී තිබුනි. මා දැන සිටියා මගේ විභාගය සාර්ථක නොවන බව. ඒ සිතුවිල්ල නිවැරදිය. මගේ ප්‍රතිඵල ඉතාමත් දුර්වල මට්ටමක තිබිණි. නමුත් මගේ අයියා ඉහළම ලෙස සමත් වී තිබිණි. මගේ ගුරුවරුන් මට පාසල් ඇවිත් නැවතත් විභාගය කරන ලෙස ධෛර්යමත් කළෙන්. නැවතත් මම පාසල් යාමට තීරණය කළෙමි.

කාලය මෙසේ ගලා යමින් තිබුණි. අපේ පවුලේ දැන් සමගිය ටිකක් වැඩි වී තිබේ. මගේ තුන්වැනි අයියාත් පුංචි කාලයේ සිටම කිසියම් දෙයක් කරමින් මුදල් සෙව්වේය. සවස් වරුවේ ඔහු කළේ ගමේ ඇවිද කොස්, කජු, වෙරළු, ගස්ලබු ආදී දේ සොයාගෙන උදේ පාන්දර 4.00ට පමණ මීගමුවට ගොස් විකුණා උදේ 7.00ට පමණ පාසල්ද යාමට එයි. මම යන විට ඔහුගේ පොත් ටික අරගෙන ගොස් ඔහුගේ ඩෙස් එක උඩින් තබනවා. සෙනසුරාදා ඉරිදා දවස්වලට තැඹිලි සොයගෙන මීගමුව මාකට් එකේ තබා විකුණනවා. ඔහු උපයන හැම මුදලක්ම කඩේ මුදලාලි කෙනෙක් ගාව තැන්පත් කර තිබිණි. මේ හැම දේකටම මගේ උපරිම සහාය ඔහුට ලබා දුන්නෙමි.

මේ විදිහට කාලය ගත කරමින් සිටින විට දිනක් මගේ මිතුරියකගේ නමින් මා වෙත පෙම් හසුනක් ලැබී ඇති බව දැනගන්නට හැකි වුනා. මා එය ගෙදරට හොරා කියවා බැලුවෙමි. මා හඳුනාගැනීමට කැමති බවත් මගේ ලිපිනය සමඟ ෆොටෝ එකක් මගේ අක්කා ඔහුට දුන් බවත් මට පිළිතුරු ලිපියක් මෙයට එවන ලෙසත් ලියා තිබිණි.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

නාඳුනන තරුණයෙකුගෙන් පෙම් හසුනක්? මෙය මට මහා ප්‍රහේලිකාවකි විය. කෙසේ වෙතත් මමද ගෙදරට හොරෙන් ඔහුට ලිපියක් තැපැල් කළෙමි. මේ සම්බන්ධව වැඩි විස්තර අපේ අක්කා ගෙදර ආ විගස මට තේරුම් කර දුන්නේ මහ ලොකු හපන් කමක් කල සේය.

1986 දෙසැම්බර් මාසයේ යළිත් මා අ.පො.ස. සාමාන්‍ය පෙළ විභාගයට පෙනී සිටියෙමි. ප්‍රතිඵල එනතුරු ගෙදරට වී අක්කාගේ පුංචි දරුවන් දෙදෙනාත් බලාගෙන මම කාලය ගත කළෙමි. මාස 3 කට පමණ නිවසේ රැඳී සිටියදී විභාග ප්‍රතිඵල ලැබුණි. දහසක් බලාපොරොත්තු පොදි බැඳගෙන පාසලට ගියේ ප්‍රතිඵල බලන්නය.

ඒ බලාපොරොත්තු මොහොතකට පමණක් සීමා වී තිබිණි. මම එයින්ද අසමත් වී සිටියෙමි. අපේ ප්‍රින්සිපල් මහතා මා විභාගයේ විෂයයන් දෙකකට සම්මාන ඇතිව විෂයයන් 5ක් සමත්වී ඇති බව ප්‍රකාශ කලහ. මාස 5 විතර ගෙදර රැඳී මා රක්ෂාවකට ඉල්ලුම් පත්‍රයක් දැමුවෙමි. අධ්‍යාපන සහතිකය අවශ්‍ය කරන හෙයින් මාත් මගේ මිතුරියකුත් එය රැගෙන ඒමට පාසලට ගියෙමු.

මාත් ඇයත් ඔෆිස් රූම් එකට යන විට ලොකු සර් එහි වාඩි වී සිටියහ. මාව දැක ඉතාමත් සතුටු වූ මුහුණින් සිනාසී පිළිගත්හ. මා විදුහල්පතිතුමාට අස්වීමේ සහතිකය රැගෙන යන්නට ආ බව විස්තර සමඟ පැවසූහ. මට හොඳ චරිත සහතිකයක් සමඟින් අනිත් ලියවිලිද එතුමා ඉක්මණින් ලියා දුන්නේය. අවු 11 පුරා එකම පාසලකම ගුරු මෑණියන් පියවරුන්ගෙන් සිප්සෙත හදාරා ඔවුන්ගෙන් සමුගෙන යාමට පෙර මට දැනුන වේදනාව මගේ හදවත කඩා වැටෙන්නට මෙන් විය. පාසල් කාලය තරම් සුන්දරම කාලයක් නොඑන බව මට හැඟුනේ ඒ අවස්ථාවේදීය. විදුහල්පතිතුමා අස්වීම් සහතික ටික ෆයිල් එකක් සමඟ මගේ අතට දෙනවාත් සමඟම මා ඔහුගේ දෙපා ළඟ ඉබේම දණ ගසා වැන්දේ කඳුළු ගංගාවක් කඩා වැටුනු දෑසිනි.

මට සිට ගැනීමටවත් මගේ දෙපා වාරු තිබුනේ නැත. එතුමා විසින්ම මා නැඟිටුවා 'මාලිනිට කවදාවත් වරදින්නේ නැහැ' යන

කියමනත් සමඟම මගේ මුලු ජීවිතයට ආශිර්වාද කළේය. එතුමාගෙන් සමුගෙන අනිත් ගුරුමෑණියන් ගුරු පියාණන්ගෙන් ආශිර්වාද ලබා මෙසේ මා මගේ පාසල් ජීවිතයට සමුදුන්නේ ඉතාමත් ශෝක ජනක හැඟීමෙනි.

මෙසේ කාලය වේගයෙන් ගෙවී ගියේය. මගේ ආදර සම්බන්ධය ගෙදරට හොරා අවුරුද්දක් පමණ කරගෙන ගියෙමි. මේ සම්බන්ධය දැන සිටියේ අක්කාත් මගේ නංගීත් පමණය. නංගී මෙයට මට උපරිම සහයෝගය ලබා දුන්නාය. ඇය මට ඉතාමත් හිතවත් මිතුරියක් වූවාය. අපේ නිවසේ නොයෙක් විට අම්මා සමඟ අයියා රණ්ඩු කරන වේලාවල් දක්නට තිබිණි. එදා අම්මාට තිබූ ගෞරවය මේ වන විට කොහේදෝ සැඟව ඇතැයි නොයෙක් වර මගේ සහෝදරයන් අම්මාට කතා කරන විලාසයෙන් තේරුම් ගැනීමට මට හැකි විය. අම්මා කොපමණ කෑම උයා දුන්නත් මගේ අත්දෙකෙන් අනිත් අයට කෑම බෙදා දෙනවා දකින්නට ඔවුන් කැමතිය.

මගේ සොයුරු සොයුරියන් අම්මා යන වචනයෙන් ආමන්ත්‍රණය නොකළාට අම්මාගේ තැන හිමිවෙලා ඇතැයි මට සිතේ. ඔවුන්ගේ සියලුම දේ පවසන්නේ මා හටය. විශේෂයෙන් අයියලා 3 දෙනාගේ සෑම වැඩක්ම මගෙන් කෙරෙනවා දකින්න ඔවුන් කැමතියි. නංගී මල්ලී පවා අම්මාව නුරුස්සන බව මට දැනේ. එහෙත් මා කිසිම විටක එක වචනයකින් වත් ඇයගේ හිත පාරා නැත. මට එසේ කිරීමට ශක්තියක් නොතිබිණි. සෑම දෙයක්ම තෝරා බේරා ගෙන ඉවසීමෙන් කටයුතු කිරීමට හැකියාව උපතින්ම ලැබූ දායාදයකි.

මේ වකවානුව වන විට මගේ ආදර සම්බන්ධය තව තවත් දළුලමින් මෝරා වැඩෙමින් පවතී. ඔහු හොරෙන් මා හමුවීමට පැමිණේ. මා ගෙදර අයට මේ ගැන නොකීවේ අයියාලට ඇති බිය නිසාය. නමුත් ගමේ නොයෙක් දෙනා මේ ගැන දැන සිටියහ. ඒ කිසිම කෙනෙකු කිසිම දෙයක් කීවේ නැත. ඔවුන්ද මට එයට උදව් කළ අවස්ථාවන් තිබිණි. මගේ ගමේ හිතවත් අය මේ ගැන ගෙදරට කියා මට විවාහ වෙන්න කියන නිසා මාගේ නැන්දාට යාලුවෙකුගේ මාර්ගයෙන් දැන ගැනීමට සැලැස්සුවෙමි.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

පසුව නැන්දා (තාත්තාගේ බාලම නංගි) අයියලාට මේ සියලුම විස්තර කියා තිබූ බැවින් එක් දිනක් මගෙන් මේ ගැන අසන ලදී. පසුව අම්මාද සියලුම දේ දැන ගත්තාය. පාසල් ජීවිතයෙන් සමුගෙන අවු 2 පමණ මා නිවසේ හුදකලාව සිටියෙමි. ඔවුන් සියලුම දෙනා එක්ව කතා බහ කොට මාව විවාහ කර දීමට තීරණය කර ඇති බව මට දැන ගත හැකි වූයේ මගේ නංගීගෙනි.

පසුව මගේ පෙම්වතාට ගෙදරට එන්න කියා ඔහුගේ විස්තර සොයා බලා ගෙදර සියලු දෙනාම කැමති බව ප්‍රකාශ කළහ. මගේ ආදරයට සෑම දෙනාගේම ආශිර්වාදය මට ලැබුනේ කෙසේ දැයි මට සිතා ගැනීමට නොහැකි විය.

මේ අයුරින් කාලය ගත වී ගිය අතර ඔහුගේ දෙමව්පියන් සමඟ කතාකොට විවාහ මංගල්‍යයට දිනයක් තීන්දු කර ගන්නා ලදී. ඒ දිනය ක්‍රම ක්‍රමයෙන් උදා වුනි. අවු 19 පුරා එකම සහෝදර සෙනෙහසින් බැඳුන අප කැදැල්ල දමා යන දවස ගැන සිහිවෙද්දී මගේ හදවත පුපුරා යාමට තරම් දුකක් ඇති විය. එක් අතකින් මා ඉතාමත් වාසනාවන්තියක් වෙතැයි සිතේ. කිසිම බාධාවකින් තොරව මගේ විවාහය සිදු කිරීමට හැකි විය. මගේ මංගල උත්සවයට එන නෑදෑයින් ගමේ අසල්වාසී මිතුරු මිතුරියන් මේ සියලුම දෙනා ඒ වෙනුවෙන් ඔවුන්ගේ ශ්‍රමය කැප කළේ ඉතාමත් සතුටිනි.

වෙනදාට වඩා ඉතාමත් දුකකින් මගේ සහෝදරයින් සිටින බව මට පෙනේ.ඒ සියලුම දෙනාගේ ආශිර්වාද මැද මා 1988 අප්‍රේල් 18 වන දින ජානක ප්‍රියශාන්ත වන අය සමඟ විවාහ වීමි. ගෙයින් පිටත් වීමට සූදානම් වන විට සහෝදරයින් මාව තුරුල් කරගෙන හඬා වැළපුන අයුරු මගේ ජීවිතයේ අමතක නොවන අවස්ථාවකි. අක්කාගේ දරු පැටව් දෙන්නා මගේ ඇගේ එල්ලී පුංචි කිය කියා අඬපු හැටි මතක් වෙන විට අද දිනද මගේ දෑස් කඳුළින් පිරී යනු ඇත. ඒ දවස ගෙදර මළ ගෙයක් හා සමානය. කෙසේ නමුත් මා ඔවුන්ගෙන් සමුගෙන වෙන් වූයේ කියා නිම කළ නොහැකි වේදනාවෙනි. දවස් හතරක් පහක් යනතුරු ඔවුන් දුක් වූ හැටි මගේ මිතුරියන් මා සමඟ පැවසූහ.

අවුරුදු 19 පුරා නොයෙක් අවස්ථාවලදී මිහිරි, අමිහිරි කටුක ජීවිතයකට උරුම කම් කී මගේ ජිවිතය විවාහයෙන් පසු වෙනත් මාවතකට පිවිසියේය.

මෙතැන් සිට මා ලිවීමට සූදානම් වන්නේ මගේ යුග දිවිය ගැනය. මගේ මහත්තයා පදිංචි වි සිටියේ අප ගම් කිට්ටුව ගමකය. ඔවුන් ස්ථිරව පදිංචි වී සිටියේ මහවැලි 'C' කලාපයේ මැදගම්පිටිය යන ගම්මානයේය. විවාහ මංගල්‍යය සිදු වී සතියකට පසු මැදගම්පිටිය ගම්මානයට මාත් සමඟින් පවුලේ අනිත් අය අප්‍රේල් 26 වන දින පැමිණියෝය.

නන්නාඳුනන ඈත පළාතකට ඒමට මට මහා බියක්ද දැනුනි. නමුත් අංක 92 නිවසෙහි අප සියලු දෙනාම එකට ජීවත් විය. ඒ වන විට ඔහුගේ අම්මා, තාත්තා, මල්ලිලා දෙන්නා හා නංගී සමඟින් අප දෙන්නා ඇතුළු පවුලේ සාමාජික සංඛ්‍යාව 7 විය.

මගේ සැමියාගේ පවුල ගැන කෙටි සටහනක් තබන්නෙමි. මා සිතුවාට වඩා ඔවුන්ගේ ආදරය කරුණාව මට ලැබිණි. විශේෂයෙන් මගේ මහත්තයා මා නොසිතූ අයුරින් ඉතාමත් කරුණාවන්ත කෙනෙකු විය. ඔහු මාව ඉතාමත් හොඳින් තේරුම් ගෙන මා ගෙවූ කටුක දුක්බර ජීවිතය ගැන දුක් වෙමින් මට ඉතාමත් ආදර බර සැමියෙක් විය. වෙන ලේලි කෙනෙකුට මෙන් මට අමුතුවෙන් වැඩ පොළ ගැන කියා දීමට නැන්දාම්මාට සිදු වූයේ නැත. ඇයට වඩා ගෙදර වැඩ අතින්ද ගෙදරක පාලනය ගැනද මම ඉතාමත් ඉහළ මට්ටමක සිටියෙමි.

ඒ කෙසේ වුවත් මෙහෙදීත් උයන පිසින එක නම් අඩුවක් නොවීය. ගොවි ජනපද නිසා කුඹුරු වැඩද අධික විය. මාද කුඹුරු වැඩ දැන සිටි නිසා කාගෙන්වත් බැනුම් ඇසීමට සිදු නොවීය. දහපහළොස් දෙනෙකුට කෑම උයා භාජනවලට දමා කුඹුරට ගොස් ඔවුන්ට කෑම බෙදාදී මමද ඔවුනට උපරිම අයුරින් වැඩට උදව් කළෙමි. හැන්දෑවේ ගෙදර ඇවිත් නාගෙන යළිත් රෑට කෑම පිසින්නට මට සිදු විය., මේ අතර තුර වී තැම්බීම කැළයට ගොස් දර සොයා ගෙන ඒම මෙවැනි දේ මෙහෙදීත් අඩුවක් නැතිව සිදු විය.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

මගේ සැමියා ගතිගුණ වලින් ඉහළ මට්ටමක සිටියත් යහළුවන් සමඟ සමහර දවස් වලට මත්පැන් පානය කළේය. මෙවැනි දින වලදී මා ඔහුට බැන අවවාද දී එයින් මිදෙන ලෙස තරයේ කියා සිටියෙමි. සමහර අවස්ථා වලදී මෙහිදි ඇති වූ නොයෙක් ප්‍රශ්න දිහා මා බැලුවේ සන්සුන් ලෙසය. ටික කලක් එකට ජීවත් වෙන විට ඕනෑම ගෙදරක අඬදබර කම් ඇතිවෙන එක ස්භාවිකය. මට එවැනි දේ වලටද මුහුණ දීමට සිදු විය. සමහර දිනවල සැමියාගේ අම්මා තාත්තා සුළු ප්‍රශ්න ඇති කරගෙන සිත් අමනාප කම් ඇත කර ගනිති. මේ අවස්ථාවලදී මගේ සැමියා ක්‍රියා කළේ බුද්ධිමත් ලෙසය. ගෙදර සහෝදරයන්, අම්මා, තාත්තා සමඟ කිසි විටක ප්‍රශ්න ඇති කරගෙන රණ්ඩු වූයේ නැත. එසේම ඔහු මාවද අසරණ නොකළේය. මමද මෙවැනි දේ වලට මුහුණ දී ඇති නිසා ඉවසීම මා ලද එක් දයාදයකි.

මේ විදිහට අවුරුද්දක් පමණ කාලයක් ඔවුන් සමඟ එකට ජීවිත් වීමට සිදු විය. මේ අවස්ථා වලදී මගේ අම්මලා සහෝදරයින් මා බැලීමට දුර ඈත සිට පැමිණේ. ඔවුන් දවස් දෙකක් විතර රැඳී සිට ආපසු යති. එවිට මට මහා දුකක් පාළුවක් දැනේ.

මේ කාලය තුළදී මාද අම්මා කෙනෙකු බවට පත් වීමේ ලකුණු පහළ වී තිබිණි. මා මේ පරිසරයට මුහුණ දුන්නේ ඉතාමත් අසීරු වෙනි. මැලේරියා උණ මට නිතර නිතර සෑදුනි. අධික අසනීප ගති නිසා බෙහෙත් පෙති විෂ වී මගේ මාස 2 පමණ ඇති වූ කලලය විනාශ විය. ඒ සිද්ධිය වූ අවස්ථාවේ මහත්තයාත් මාත් ඉතාමත් දුක් වුනා. ඒ සිද්ධිය වූ අවස්ථාවේ මගේ නැන්දැනිය ගෙදර නොසිටියේය. එදා මට මවක් වී ඒ අවස්ථාවේ මට යාත්තු කළේ කරුණා රන්දෙණිය (අප කණ්ඩායමේ ප්‍රධාන සභාපති) අක්කාය. ඇය එදා කළ උපකාරය මට ජීවිතයේ ඇති තාක් අමතක නොකරන්නීය. ඒ සිද්ධිය වී මාස 3 විතර ගිය පසු මා නැවතත් මව් පදවිය දැරීමට සුදුසුකම් ඇති විය. මගේ කලලයට මාස 3 පමණ යන විට මෙහි සිටි දොස්තර වරුන් මා නැවතත් ඒ තත්වයට පත්වේ යැයි සැක නිසා මට මගේ ගමට යන ලෙස අවවාද දුන්හ. මට හොඳ සෞඛ්‍ය පරිසර තත්වයක් අවශ්‍ය

කරන බැවින් සැමියා මා මගේ ගෙදරට ගොස් ඇරලීය. ගෙදර අයට මගේ පැමිණීම ඉතාමත් සතුටු දායක කරුණක් විය. දරුවා බිහි වෙන තුරු ඔවුන් මට සැලකුවේ ප්‍රසංසනීය ලෙසය.

1989-10-09 වන දින මීගමුව මහ රෝහලේදී මා මගේ පළවැනි දරුවා බිහි කළෙමි. ඇය දුවක් වූ නිසා මගේ නංගී ඇයට 'හංසි චමෝදනී' යන නාමය තබන ලදී. දරුවාට අවු: 1 පමණ යනතුරු අම්මලා මාව එව්වේ නැත. පසුව අපි දියණියත් සමඟින් නැවතත් මැදගම්පිටියට ආවෙමු. යළිත් සියලු දෙනාම එකම නිවසේ රැඳී සිටියහ.

මේ අතරතුර අපට ඉඩමක් සහ කුඹුරක් ලැබිණි. අපට කියා අනාගතයක් ගැන සිහින මවා සිටි මාහට එය ඉතාමත් වැදගත් විය. පුංචියට කටු මැටි ගසා එයට කාමරයක් හා පුංචි කුස්සියක් සදාගෙන අප තුන්දෙනා එයට පදිංචිය සඳහා ගියෙමු. එදා මගේ ජීවිතයේ එක් නව කාල පරිච්ඡේදයක් ඇරඹිනි. පොල් අතු බැඳ කටු මැටි ගැසූ නිවසක් වුවත් මට එය මහා මන්දිරයක් සේ පෙනිණි. අපි 3 දෙනා ඉතාමත් සතුටින් එහි ජීවත් වීමු. යතුටින් ජීවත් වුවත් ආර්ථික ප්‍රශ්න අතින් අප මිරිකී සිටියෙමු. අපට කුඹුරක් දී තිබුණත් එය වගා කිරීමට ගොඩාක් අපහසු විය. මුදල් අතින් අපි අසරණ වී සිටියෙමු. දරුවාට අවු 3 විතර යන විට වෙල්වල කෙසෙල් ගස් යට තබා මාත් ඔහුත් කුළියට ගොයම් කැපුවෙමු.

මේ විදියට කාලය ගත කරන විට මට දෙවැනි දරුවා ලැබීමේ සලකුණු පහළ විය. දෙවැනි දරුවාද ලැබීමට මම ගමට ගියෙමි. 1994-04-14 වන දින මා පුතෙකු බිහි කළෙමි. ඔහුට 'ලහිරු චමෝද්' යන නමද තැබුවේ මගේ නංගීය. දරුවාට මාස 2ක් ගිය විට නැවතත් මා මගේ නිවස බලා ආවෙමි. දැන් අප පවුලේ 4 දෙනෙකු වී ඇත. මගේ දුව මේ වන විට පෙර පාසලකට භාරදී තිබිණි.

මෙසේ මැදගම්පිටිය ගම්මානයේ අවු:6 ක් විතර ඉතාමත් දුෂ්කර ජීවිතයක් ගත කළා. මේ අවස්ථාවේදී මට දැන ගැනීමට ලැබුනා

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ගමේ කාන්තාවන් 10 දෙනා බැගින් එකතු වී කණ්ඩායම් සෑදී ඇති බවත් මටද එම කණ්ඩායමකට සම්බන්ධ වෙන ලෙස මගේ යෙහෙළියකගේ මාර්ගයෙන් දැන ගතිමි. මගේ මහත්තයාට මම මේ ගැන දැනුම් දුනිමි. පසුව ඔහු එකඟ වී මටත් කණ්ඩායමකට බැදෙන ලෙස කීවේය. පසුව අප අහළ පහළ කාන්තාවන් 10 දෙනෙකු එකතු වී 'තක්ෂිලා' නමින් කුඩා කණ්ඩායමක් 1997-01-19 වන දින සාදා ගත්තෙමු. මේ කාන්තා බැංකු වැඩසටහනත් සමඟ එකතු වුනේ ඒ ලෙසිනි.

සෑම සතියකම සඳුදා දින අප කණ්ඩායම අපගේ ගරු නායක තුමිය වන ජේ.ඒ.කුසුමාවතී මහත්මියගේ නිවසෙහි පවත්වන ලදී. මේ අයුරින් කණ්ඩායමේදී සතියට රු 5.00 ඉතුරු කරගෙන ගියෙමි. මේ අතර තුර එක් උදයක ලාම්පු කුප්පිය හැලී මගේ ඇඳුමට ගිනි ඇවිලී මගේ මුළු ඇඟම පිළිස්සිනි. මේ සිද්ධිය වන විට අප නිවසේ රු.25.00 පුංචි මුදලක් පමණක්ම තිබුණි. මගේ මහත්තයා ඒ වෙලාවේ ගොඩාක් අසරණ විය. නමුත් මට එදා මගේ කණ්ඩායමේ නායක තුමිය කණ්ඩායමේ මුදල් පෙට්ටියෙන් මුදල් එවෙලේම ගෙනත් දී මාව රෝහලට රැගෙන ගියහ.

එදායින් පසු මා මේ වැඩසටහන ගැන තව තවත් සතුටු වීය. එදා මාව බලන්නට මුළු ගමම රෝහලට එක්රොක් විය. ඒ කණ්ඩායමේ සමඟියේ බල මහිමය නිසාය. 1997.08.20 වන දින මැදගම්පිටිය බැංකු ශාඛාවක් බිහිවිය. අප්‍රමාණ දුක් කරදර වලින් බැඳී ආර්ථිකයක සකසා තිබූ අපේ ජීවිත නව ජය මාවතක් කරා එදා සිට අද දක්වා ගෙන ඒමට හැකි විය.

ලැබේ යැයි මා සිතුවේ නැත. දරුවන් ලැබුණදා සිට එක මත්පැන් උගුරක් වත් දුම්වැටියක්වත් තොල ගෑවේ නැත. ඒ සියල්ල නවතා අදට අවුරුදු 10 විතර වේ. ඒ තත්වයට ඔහුව ගෙන ඒමට මට ලෙහෙසියෙන්ම හැකි විය.

කටු මැටි ගෙයින් මිදෙන දවස මම ඇඟිලි ගණන් කර කර සිටියේ ඉතාමත් අසරන ලෙසය. නමුත් මේ වැඩසටහන මෙතරම් ඉටු දෙව් විමනක් වේයැයි මා කිසි විටක නොසිතුවෙමි. සමහර දිනවල මා නින්දට ගිය විට සිහිපත් කළේ ලස්සන ගෙයක්, ටී.වී එකක් ගෙදරට බඩු මුට්ටු වගේ දේ වලින් මගේ අසරණ හිතෙත් අප්‍රමාණ බලාපොරොත්තු විය. මා අධෛර්ය නොවීමි. හිතට ධෛර්ය අරගෙන ඉන් පසු එයින් ණය ලබා ගත්තෙමි.

අද දින මගේ ඒ සිහිනය සැබෑ වී එයින් මල් ඵල නෙලාගෙන ඇත. මා සෑහෙන මුදලක් ලබාගෙන එදිනෙදා ජීවිතයේ අවශ්‍ය කරන සියලුම දේ ලබාගෙන ඇත. එදා කුඹුරේ අස්වනු නෙලා ඉවර වූ පසු ගමේ සිටි මුදලාලිට වී ටිකදී ණය බේරා ආපසු ගෙදර එන්නේ හිස් අතිනි. නමුත් අද එවැනි තත්වයක් නොමැත. අස්වනු නෙලා වී ටික ගෙදරට ගෙන ඉහළම මිලකට දී ගැනීමට හැකි වූයේ අපේ මේ කාන්තා වැඩසටහනට සම්බන්ධ වූ නිසා බව මා අවංකවම දනිමි.

ඒ විතරක් නොව මැදගම්පිටිය ගම්මානය ආලෝකමත් වූයේ මේ නිසාවෙනි. අප ගමේ මරණයක් වෙනත් උත්සවයක් හෝ වෙනත් සාමාජීය කටයුත්තකදී එකතු වන ජනයා විශේෂයෙන්ම කාන්තාවන් අපට දකින්නට ලැබෙන්නේ එක අම්මාගේ දරුවන් මෙන් එකමුතු වී කඩිසරව වැඩ කරන බවය. මෙවැනි තත්වයක් එදා දකින්නට නොලැබිණි. ගෙදරට, කුස්සියට, කුඹුරට සීමා වූ අප දැන් ගමේ ඕනෑම පොදු ස්වේච්ඡා සමිති වලට කැපී පෙනේ.

මාද අද අප ගම්මානයේ නොයෙකු සමිතිවල නොයෙකුත් තනතුරු දරමින් ඉතාමත් විනෝදකාමී ලෙස අන් අයට උදව් උපකාර කරමින් ගම් වාසීන් සමඟ සමඟියෙන් කාලය කත කරමි. ඔවුනොවුන්ගේ සියලුම දේ වලට මගේ උපරිම සහයෝගය ලබාදෙමි.

විශේෂයෙන්ම මා මේ කාන්තා වැඩසටහන නිසා ගත් ලාභ ප්‍රයෝජන ගැන කියා නිම කළ නොහැක. මා දැන් වැඩිහිටි දියණියක් සිටින අම්මා කෙනෙකි. මගේ දියණියගේ මල්වර උත්සවයේදී මට

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

මගේ බැංකු ශාඛාව උපරිම ලෙස උදව් කළේය. ඒ විතරක් නොව මට අවශ්‍ය තිබූ මහන මැෂින් එකක්, අත් ට්‍රැක්ටර් එකක්, කුඹුරේ වගා කිරීමට අවශ්‍ය තෙල් පොහොර ලබා ගැනීමට අප නිවසෙහි යම් යම් දේ ගැනීමට පිහිට වූයේ මෙම බැංකු ශාඛාවයි.

මා ලැබූ ජීවිතයේ මා කවදාවත් බලාපොරොත්තු නොවූ ලෙස මට යම් සාර්ථක ගමනක් කරා ළඟා වීමට හැකි වූයේ කණ්ඩායම් ක්‍රමය නිසාවෙනි. මා වින්ද දුක් කරදර අනන්ත අප්‍රමාණය. මා කිසිවිටෙකවත් සිතුවේ නැහැ මෙවැනි සාර්ථක යුග ජීවිතයක් ගත කිරීමට හැකි වේය කියා. එදා ගත කරපු කටුක ජීවිතයට සමුදුන්නේ මගේ විවාහයත් සමඟ මට හොඳ ගතිගුණ ඇති යහපත් ස්වාමියෙකු ලැබුනු නිසාය. දරුවන් ලැබුණදා සිට එක මත්පැන් උගුරක් වත් දුම්වැටියක්වත් තොල ගෑවේ නැත. ඒ සියල්ල නවතා අදට අවුරුදු 10 ක් විතර වේ. ඒ තත්වයට ඔහුව ගෙන ඒමට මට ලෙහෙසියෙන්ම හැකි විය.

වාසනාවන්ත දරු දෙදෙනෙකු සමඟ ආගමානුකූලව අප ජීවිත සකස් කර ගෙන ඇත. පන්සලේ ඇති සෑම පිංකමකට සහභාගී වීම අද අප පවුලේ දින චරියාවක් වී ඇත. අපේ පුංචි පවුලට අප ජීවත් වන ගමේ සියලුම දෙනා ඉතාමත් කැමතිය. ඔවුන් අපට පිහිට වන්නේ ඉතා කැමැත්තෙනි.

බාල වයසේ සිට දහසකුත් හැල හැප්පීම් මැද වුවද ඉතාමත් සැහැල්ලු ජීවිතයක් යථාර්තවාදීව ගෙවූ මට පෙර සංසාරේ කර්මයක් පල විපාක දීමෙන්දෝ දෙමව්පියන්ගේ ආදරය රැකවරණය පවා අහිමි විය. ඒ නිසා මා කම්පා නොවෙමි. අද අනාගතය ගැන ඉතාමත් පැහැදිලිව හා බුද්ධිමත් ලෙස සිතන්නෙමි. අවසාන වශයෙන් මා මෙසේ ප්‍රකාශ කර "මගේ කතාව" අවසන් කිරීමට පෙර මගේ ස්තුතිය හා ගෞරවනීය උපහාරය පුද කර අවසන් කිරීමට සිතුවෙමි.

එ..න...මු..ත්. පළමුව මා මෙසේ සිහිපත් කරන්නෙමු.

බාල වයසේ මතක ඇති කාලයේ සිට විවාහ වන තෙක් මා පියසෙනෙහසත්, මව් සෙනෙහසත් (ටික කලකට) හෝ අහිමිව මාව ආරක්ෂා කළ පියාණන් කෙනෙකු අප සහෝදරයින්ව රැක බලා ඔවුන්ගේ යෞවන කාලයේ අපට පියෙක් වී ආදරය රැකවරණය මැද සිටියේදී එදා මගේ තරුණ කාලයේ මට නොයෙක් විට මගේ තරහාකාරයෙක් සේ පෙනුන, අද අවිවාහකව සිටින මගේ ලොකු අයියලා දෙන්නාට ජාති ජාතිත් මා ණය ගැතියි.

අද ඔවුන් විවාහ ජීවිතයට සමු දී සිටින්නේ කා නිසාද? මෙයට වග කිව යුත්තේ කවුරුන්ද? අම්මා නොවේ දැයි එක් වරක මට හැඟේ. අද මට සාර්ථක පවුල් ජීවිතයක් ගත කිරීමට මඟ පෙන්වූයේ ඔවුන්ය. එදා අපට නිදහස දී තිබුණා නම් අද මට කුමක් වී ඇද්දැයි දහස් වාරයක් මා සිත දවාලයි. මගේ අනිත් සහෝදරයින් අද සිටින තත්වය දෙස බලා මා අප්‍රමාණ ලෙස සතුටු වෙමි. 'දුක් වින්ද පමණින් සැපක් විඳියි' යන කියමනේ සත්‍ය මට දෑසින්ම දැක ගත හැකි වී ඇත. විශේෂයෙන් මගේ සහෝදරයින්ගේ හා මගේ නංගීගේ එදා තිබූ ගෞරවය අද දිනත් මා හට හිමිව ඇත. මිය යන තුරා ඔවුන් මට සහෝදරත්වයේ නාමයෙන් පිදුම ලබති. එයද මගේ ජීවිතයේ එක් භාග්‍යයකි. මාද ඔවුනට පුද කරන ආදරය කිසිම දිනක නොඅඩුව පවතී. ඉපදෙන හැම ආත්මයක් පාසා ඔවුන් මගේම සහෝදර සහෝදරයින් වී ඉපදේවා... සෙනෙහෙබර මව් කුසක. එයයි මගේ ජාතී ජාතිත් හද පිරි ප්‍රාර්ථනාව...

දෙවනුව...

පාසල නම් රන් දෙවොලේ... අකුරු කරන්නට ගිය මා අ.. ආ.. යන්න කියා දුන් ගුරු මෑණියනි, පියාණනි, එක් මොහොතක මගේ මානසික හිතට රන් ඔසුවක් සේ දුන් ඔවදන් අනුශාසනා මා ලද ජීවිතයේ එක් ජයග්‍රහණයකි. ඒ පිං මහිමයෙන් මා එන්නම් හැම භාවයකම කීකරු ශිෂ්‍යාවක් වී අකුරු කරන්නට ඔබේ පාසලට. එයයි මගේ ඔබ සැම වෙනුවෙන් පුදන ගුරු උපහාරය....

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

සුන්දර පාසල් සමයේ පුංචි කාලයේ සිට එකම පංතියේ එකට අකුරු කල මගේ සදාදර මිතුරු මිතුරියනි,

සදා කල්හිම අප හමුවේවා දයාබරවූත් සෙනෙහෙබර වූත් මිතු දමින්.

තෙවනුව.....

මා කවදාවත් නොපැතූ ලෙස මට හමු වූ මගේ පෙම්බර සැමියාණනි. මගේ ජීවිතයේ එක් කොටස් කරුවෙකු වූ මම.. දියණියක් නිරන්තරවම තම පියාගෙන් සෙනෙහස නොලැබුවේ නම්, තම සැමියාගෙන් ඒවා පතන්නේය. එය සත්‍යයකි. ඕනෑම සිද්ධියකදී හරි පැත්ත, යහපත් පැත්ත දකින අසීමිත ආදරයෙන් පෙන්වන මගේ ආදර බර සැමියාද... ඉතා කීකරු දරු දෙදෙනාද ජීවිතයේ මාලද වරප්‍රසාදයකි. මා මියෙන තුරා ඔහුගෙන් දුකක් බලාපොරොත්තු නොවන හැම ආත්මයකම අප පුංචි කැදැල්ලක් වීමට පාරමී දම් පුරන්නෙමි.....

අවසාන වශයෙන්....

මාව යම් ජය මාවත කරා ගෙන ඒමට මග සෑදූ කාන්තා බැංකුව සෙනෙහෙ බර සිතින් සිහිපත් කරන්නෙමු. දුප්පත් කාන්තාව අසරණකමින් මුදවා යම්කිසි ජය මාවතත් කරා ගෙන ඒමට මග පෙන්වූ මේ වැඩ සටහනේ නිර්මාතෘ ගරු නන්දසිරි ගමගේ මැතිඳුන් හට මාගේ ප්‍රණාමය බැති සිතින් පුද කරන්නෙමි....

ඒ හා සම්බන්ධ වූ කොළඹ දිස්ත්‍රික්කයේ සිට නොයෙක් විට විටින් විට පැමිණ අපට ගුරුහරුකම් දී අපව දැනුවත් කරන එම මහත්මීන් හටද මාගේ ප්‍රණාමය සෙනෙහෙබර සිතින් පුද කරමි.....

මැදගම්පිටියේ අවු: 7ක් පුරා පවත්වාගෙන ආ කාන්තා වැඩසටහන නම් වූ රන් පියසේ නිලධාරී වන විටක සෙනෙහෙබර මෑණිවරුන්ද තවත් විටෙක අවංක සමාජශීලී ඉවසිලිමත් වූ ගරු නායකතුමිය පුංචි මැණිකේද, ගරු සභාපති තුමිය කරුණා රන්දෙණියද, ගරු ලේකම් තුමිය කුසුමාවතී ජයසිංහද, සතියක් පාසා එකතුවන අපගේ ගරු කමිටුවේ මහත්මීන්ගේ උත්සාහය උනන්දුව මත අප ශාඛාව මැදගම්පිටියේ පුන් සඳක් සේ බැබලෙනි. එහි මල්ඵල ලබන්නට ඔවුන් විසින් සියලුම වගකීම් භාරගෙන අවංක වගකීම් ලද්දෝ මෙනි.

තවද මගේ කණ්ඩායමේ (තක්ෂිලා) සහෝදර මහත්මීන්ද අප වැඩසටහනේ ජීවත්වන මගේ හිතාදර මහත්මීන් හටද විශේෂයෙන් ගරු නිලධාරී තිදෙනාටද ගරු කමිටුවටද මාගේ උපහාරය සතුටු සිතින් හද පත්ලෙන්ම පුද කරන්නෙමු.

අවසාන වශයෙන් මා මෙසේ ප්‍රකාශ කර සමු ගනිමි.

යම්කිසි හෙයකින් මේ "මගේ කතාව" කියවන ඔබට එහි ආ වාක්‍ය ගැලපීම් වචන වල ඇති අඩුපාඩුකම් දකින්නට ඇත. එනමුදු මා ලේඛිකාවක් නොවන නිසා හෙයිනි. එයට මා ඔබ සැමගෙන් සමාව භජනය කර සිටිමි.

තවද කෙටියෙන් හා ඉතා සරළව ලියන්න දැරූ ,මගේ කතාව, කියවා එය විනිශ්චය කිරීම ඔබ සතුය.

මැදගම්පිටිය ගමත් කාන්තා බැංකුවත් සදාකල් දිනේවා

ස්තූතියි!

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

சூரியன் அஸ்தமித்ததோ-----

வாழ்க்கை என்பது சிறு பருவத்தில் வாசித்த கதை புத்தகங்களில் உள்ளது போல அழகான ஒர் இடம் அல்ல என்பதை தெரிந்துக் கொண்டது, சிறு வயதில் தான். அதனால் வாழ்க்கையை குறித்த ஆழமான முறையில் சிந்திக்க பழகினேன். புத்தகம் நிறைய எழுதிய எனது கதையை இது வரைக்கும் யாரிடமும் சொல்லாத எனது விபரத்தை உங்களுக்கு எழுதுவது மிகவும் ஆசையுடன் இந்த வையகத்தில் வாழும் யாராவது இதை வாசித்து என்னை புரிந்துக் கொண்டால் அது என்னை மகிழ்விக்கும் என்பதால் இதை எழுதுகிறேன்.

கடுகம்பால மாவட்டத்தில் அழகிய கிராமமாகிய சத லங்காவ என்னும் ஊரில் பிறந்து, சிறிய குடிசை யொன்றில் வளர்ந்தேன். (களிமண்ணினால் செய்யப்பட்ட வீடு) நான் குடும்பத்தில் 5 பிள்ளையாகவும் எனக்கு இளமையான தங்கை, தம்பியுடன் சகோதர சகோதரிகள் 7 பேர் ஆகினோம். அம்மா அப்பாவுடன் குடும்பத்தில் 9 பேர் ஆனோம். நாங்கள் ஒரு சிறிய அறையில் மிகவும் ஏழ்மையான வாழ்வை கழித்தோம். எனக்கு நினைவிருக்கும் காலத்தில் இருந்து எனது அப்பா மீன் பெட்டி ஒன்றை சைக்கிளிளே கட்டிக் கொண்டு ஊர் ஊராக சென்று மீன் வியாபாரம் செய்வதே. அவர் சம்பாதிக்கும் அந்த சிறு தொகையில் தான் நாங்கள் 9 பேரும் வாழ்ந்தோம். அந்த வேளையில் நானும், தங்கையும், தம்பியும் 3ம் றாவது அண்ணாவும் கல்வி கற்பதற்காக ஹென்டியகல மகாவித்தியாலயத்துக்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தோம். அண்ணன்மார் 2 பேரும் அக்காவும் பாடசாலையில் இருந்து குறைந்த வயதில் விடை பெற்று வீட்டில் இருந்தார்கள்.

இப்படி காலத்தை கழித்துக் கொண்டிருக்கையில் வீட்டில் பிரச்சனைகள் கூடிக் கொண்டிருந்ததால் என்னை உறவினரான ஒரு அக்காவின் வீட்டில் கொண்டு போய் விட்டார்கள். அந்த

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

அக்கா குடியிருந்தது எங்கள் ஊரிலேயே தான். அங்கு என்னை போன்ற பிள்ளைகள் ஓடியாடி விளையாடுவதை ஒரு ஓரமாக இருந்து பார்த்து, சாரீரத்தாலும், மனதாலும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

எனது அழகான இளமை காலத்தை உரிமை கொண்டாட முடியாமல் போனது. அது ஏனெனில் நான் வேலைக்கார பிள்ளைக்கு சமமாக அந்த வீட்டில் காலத்தை கழித்தப்படியால் அந்த வீட்டின் அக்காவுக்கு எந்த நேரமும் பயங்கரமான கோபம் வரும், எந்த நேரமும் என்னிடம் எதவாது வேலையை வாங்கிக்கொண்டே இருப்பாள்.

அதிகாலையில் எழுந்து அவர் செய்யும் கடையப்பங்களை எடுத்துக் கொண்டு கடைக்கு கொடுத்து, நான் பாடசாலை செல்வேன். பாடசாலை விட்டு வீட்டுக்கு வருவது மிகவும் துக்கத்துடன். வீட்டிற்கு வந்ததில் இருந்து அவளுடை சிறிய பிள்ளைகள். இரண்டும் மாறி மாறி தூக்கிக்கொண்டு அவர்களை பாதுகாக்க எனக்கு நேர்ந்தது. இப்படி 1 1/2 வருடங்கள் அங்கு இருக்கையில், நான் பாடசாலையில் 4ம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனது இளமை பருவத்தை மறந்து ஆயிரம் தடவைகள் மனதில் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கையில், எனது தந்தை சித்தப்பாவுடன் வாக்குவாதம் செய்து கொண்டிருக்கையில் திடீரென கல்லடி ஒன்று தலையில் பட்டு எங்கள் 8 பேரையும் தனியே விட்டு, எங்களிடம் இருந்து நிரந்தரமாக பிரிந்து சென்றார். இந்த சம்பவத்தின் பின் அம்மா என்னை வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு சென்றது, இருந்த வீட்டில் பிரச்சனைகள் இருந்த படியால், ஆனால் “பட்ட காலிலே படும் கெட் கூடியே கெடும்” என்ற உவமையின் அர்த்தம் அன்று தெரியாவிட்டாலும், பிற்காலத்தில் தெரிந்தது வீட்டில் ஏற்பட்ட சூழ்நிலையினால், அப்பாவின் மரணத்தில் நாங்கள் மிகவும் நொருக்கப்பட்டோம். எனது அக்கா இந்த வேளையில் பாட்டியின் வீட்டில் இருந்தது, வீட்டில் ஏற்பட்ட பிரச்சனைகள் காரணமாக.

வீட்டிற்குள் மாத்திரம் இருந்த அம்மா அன்றிலிருந்து பாடுகள் பட்டு எங்களை போஷித்து, பாடசாலை வேலைகளை தேடி பார்க்காவிட்டாலும், தினமும் எங்கள் 4 பேரையும் பாடசாலை அனுப்பினாள். எங்களுக்கு உதவி செய்வதற்கு யாரும் முன் வர வில்லை இளம் பருவத்தில் அப்பாவின் அன்பை இழந்த எங்களுக்கு உரிமையானது துன்பம் மாத்திரமே. அம்மா காலையில் ஓடுகள் செய்யும் தொழிற்சாலைக்கு வேலைக்கு சென்று மாலை 6.00 மணிக்கு வீட்டுக்கு வர முன் வீட்டின் எல்லா வேலைகளையும் செய்து முடிப்பதற்கு எனக்கு நேர்ந்தது. எங்கள் அம்மா மிகவும் கொடுமையானவள். எனது நேர அட்டவணை இவ்வாறு அமைந்தது. காலையில் பாடசாலை செல்லவதற்கு முன் வீட்டு தோட்டத்தை பெருக்குதல், சட்டி பானைகளை கழுவி வீட்டை சுத்தம் செய்த பின் பாடசாலை சென்று, வீட்டுக்கு வந்தாவுடன் நானும், தம்பி, தங்கையும் சேர்ந்து விறகுகளை தேடி கொண்டு வந்து அடுப்படியில் வைத்தல், வீட்டில் உள்ளவர்களின் ஆடைகளை கழுவுதல், இரவு சாப்பாட்டை சமைத்தல் போன்ற வேலைகளை நான் செய்தது சரியாக ஒருதாயை போல் என்று எனக்கு இப்பொழுது புரிகிறது. இந்த வேலைகளில் எதாவது ஒருவேலை தவறினால் மாலை வேளையில் அம்மாவிடம் நல்ல அடிவாங்குவேன்.

இந்த காலப்பகுதியில் எனது வயது 12 கழிக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் நான் நினைக்கதவைகளே நடந்தன. இதற்கிடையில் எனது பெரியண்ணா “பேக்கரி” ஒன்றுக்கு வேலைக்கு சென்றார். எங்கள் படிப்புக்கு தேவையான புத்தகங்கள், பேனைகள் போன்றவற்றை எடுத்தது மிகவும் கஷ்டத்துடன். சில நாட்களில் நானும், தங்கையும், தம்பியும், 3வது அண்ணாவும் நாங்கள் 4 பேரும் சேர்ந்து தோட்டங்களுக்கு சென்று வல்லாரையை பறித்துக்கொண்டு வந்து அவற்றை கட்டுகளாக கட்டி வீடு வீடாக கொண்டு சென்று 25 சதத்திற்கு விற்பனை செய்து கிடைக்கும் பணத்தில் புத்தகங்களை வாங்கினோம். வல்லரையை

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

பறித்துக் கொண்டு வரும் போது ஒரு விறகுகட்டையை தலையில் சுமந்துக் கொண்டு வரவும் மறக்கவில்லை. குருபக்தி எனது மனதில் இன்னும் இருப்பதால் இந்த விடயத்தை விஷேடமாக குறிப்பட விரும்புகிறேன். அந்த காலத்தில் நான் கல்வி கற்ற பாடசாலையின் ஆசிரியர்கள், பிள்ளைகள் நான் படும் துன்பங்களை கண்டிருந்தபடியால், ஆசிரியர்கள் எனக்கு செய்த உதவிகளை மறக்கவில்லை. எனக்கு புத்தகங்கள், பேனைகள் அவர்களால் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் அவர்களுக்கு என்னால் கொடுக்க முடிந்தது நன்றி என்ற வார்த்தையும், குருபக்தியையும் மட்டுமே.

சில வேளைகளில் நான் வல்லாரை கொஹில இலை, போன்றவற்றை குளங்களுக்கு சென்று தேடி அவர்களுக்கு பாடசாலைக்கு கொண்டு சென்று கொடுப்பது மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன். அது கொடுக்கும் போதும் மற்ற பிள்ளைகளுக்கு தெரியாமல் புத்தகம் இல்லாவிடில் பேனை கொண்டு வந்து எனது மடியில் போட்டு விட்டு செல்வார்கள். அது மாத்திரமல்ல நான் குளத்திற்கு சென்று தாமரை கிழங்கை பிடிங்கி காயவைத்து அவற்றை தலையில் வைத்துக் கொண்டு அண்ணனுடன் சந்தைக்கு சென்று விற்ற நாட்கள் அநேகம். அதனுடன் வல்லாரையும் சேரத்து 50-60 கட்டுகள் எடுத்து சந்தைக்கு கொடுத்த பொருட்கள் வாங்கி வந்த நாட்கள் எனது வாழ்க்கையில் எத்தனையோ?

நான் ஒரு விடயத்தை எழுத மறந்து விடடேன். அதாவது எனது வகுப்பில் படிக்கும் நண்பிகள் எனக்கு வெள்ளை சீருடைகள், கலர் சட்டைகள் கொண்டு வந்து தந்த நாட்கள் உண்டு. அவற்றை நான் அணிந்து கொண்டு ஆசையுடன் பாடசாலைக்கு சென்றேன். ஒரு ஆடை இருந்த எனக்கு அவைகள் ஔடதம் போல் எனது உடலுக்கு தோன்றியது. எனது சிறிய வயதை நான் சந்தோஷமாக கழித்தது பாடசாலையில் எனது

நண்பிகள் என்னை ஒரு நாளும் ஒதுக்கவில்லை. எந்த நேரமும் "பாவம் உனக்கு" என்ற வார்த்தையை எப்பொழுதும் சொல்வார்கள்.

இப்படி காலத்தை கழித்துக் கொண்டிருக்கையில் எங்கள் அம்மாவில் ஏதோ ஒரு வித்தியாசத்தை காண என்னால் முடிந்தது. எனது அம்மா தோற்றத்தில் மிகவும் அழகானவள். இந்த மாற்றத்தினால் வீட்டில் மூத்த அண்ணன்மார் இரண்டு பேரிடம், அம்மாவுக்கு பல தடவைகள் பேச்சு வாங்க நேர்ந்தது. இந்த வேளையில் எனது அக்கா 16 வயதில் திருமணம் முடித்தாள். இப்பொழுது நான் பெரிய பெண்ணாகியது (பூப்பெய்தல் வெசக் பௌர்ணமியன்று ஹெண்டியாகல விகாரையில் அரசமரத்தடியில் தான்.

அன்று சிறிய விழா ஒன்று எங்கள் வீட்டில் நடைபெற்றது. பல வருடங்களுக்கு பிறகு எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமான தினம். எனது நண்பிகள் என்னை பார்ப்பதற்கு பரிசுகளை கொண்டு வந்தது எனக்கு இன்னும் ஞாபகம் உள்ளது. இந்த சந்தோஷம் தங்கி இருந்தது சில காலங்கள் தான் என்பது எனக்கு புரிந்தது, எனது அம்மாவின் மாற்றத்தினால், நான் என்னை பெற்ற தாயை, இரத்தத்தை பாலாகி கொடுத்த அம்மாவை ஒரு நாளும் அவமதிக்க மாட்டேன். ஆனால் அந்த கடந்த கால கதையை எழுதுவதற்கு அது உண்மை சம்பவங்கள் உள்ளாகி இருக்க வேண்டும். என்று மனசாட்சி கூறுவதால் இப்படி வழமை போல காலம் கழிந்தது. இப்பொழுது 15 வயது இருக்கும் நான் கன்னிப் பெண்ணாக இருந்தேன். பாடசாலைக்கும் வீட்டிற்கும் வரையருக்கப்பட்ட நான். வரவர துன்பங்களால் நொருக்கப்பட்டேன். எங்கள் அம்மாவின் தவறான உறவு அண்ணன்மார் இரண்டு பேருக்கும் அகப்பட்டது. இந்த காலப்பகுதியில் இரண்டாவது அண்ணாவின் மனம் உடைந்தது. யாருக்கும் தெரியாமல் வீட்டை விட்டு சென்று கல்பிடி கடற்கரை ஓரத்தில் மீன் பிடிப்பிதற்காக சென்றிருந்தார். அன்று எனது

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

மனம் அழுத விதம் இன்றும் எனக்கு நினைவில் உள்ளது. அம்மாவின் உறவு தொடர்ந்தும் நடைபெற்றதால் பெரிய அண்ணா ஒவ்வொரு நாளும் மது அருந்தி வந்து அம்மாவுடன் சண்டை பிடித்தார்.

நாட்கள் சேல்கையில் எங்கள் அக்காவுக்கு பிள்ளை கிடைத்திருந்ததால் நானும், தங்கையும் குழந்தையை பார்ப்பதற்கு அண்ணாவிடமும் அம்மாவிடமும் அனுமதி பெற்று அக்கா இருந்த ஊருக்கு 2 நாட்களுக்கு சென்றோம். மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் குழந்தையை பார்த்து 2 நாட்களுக்கு பிறகு அக்காவிடமும், அண்ணாவிடமும் விடை பெற்று திரும்பவும் வீட்டுக்கு செல்ல ஆயத்தமானாலும் குழந்தையை விட்டு வருவதற்கு மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. எங்கள் ஊருக்கு வந்த பஸ்ஸில் இறங்கி வீட்டுக்கு செல்ல. ஆயத்தமான நானும், தங்கையும் நாங்கள் வரும் வரை அடுத்த வீட்டு மாமி பார்த்துக் கொண்டு இருந்ததால் வீட்டில் எதாவது ஒன்று நடை பெற்றிருக்கும் என்று நான் நினைத்தேன். நான் நினைத்தது சரி. அந்த மாமி சொன்னதை கேட்டதும் எனது கால்களுக்கு உயிர் இல்லாதது போல் உணர்ந்தேன். 15 வயது பெண்பிள்ளையையும் இன்னும் 5 பிள்ளைகளையும் விட்டு அம்மா அவளின் உலகத்தை தேடிக் கொண்டு சென்றிருந்தாள். மனதிற்கு வந்த துன்பத்தின் அளவு எவ்வாளவு என்றால் நான் வீட்டிற்கு சென்று கட்டில் உட்கார்ந்து போதுமான அளவு தங்கையுடன் சேர்ந்து அழுதேன். இப்பொழுது நான் என்ன செய்வது? என்று எனது மனம் ஆயிரம் தடவைகள் அழுது புலம்பியது. அப்பாவின் அன்பை சிறு வயதிலேயே இழந்த சென்ற எங்களுக்கு அம்மாவின் அன்பும் இல்லாமல் சகோதரர்கள் 4 பேரும் ஒரு சகோதரியுடனும் இனி மேல் நான் இந்த வீட்டில் இருப்பது எப்படி?

ஆனால் நான் அதைரியம் அடைவில்லை. இந்த காலத்தில் தங்கையின் வயது 10 இருக்கும். குடிசை வீட்டில் இருந்து விடுதலை பெற்று 3 அறைகள் உள்ள வீட்டில் (தற்காலிகமாக)

சகோதரர்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக வாழ்ந்தோம். இந்த சம்பவத்துடன் நான் மற்ற சகோதரர்களின் அம்மாவாக மாறினேன். அதிகாலையில் எழுந்து காலை உணவையும், பகல உணவையும் சமைத்து வைத்து, வீட்டு தோட்டத்தை பெருக்கி, சட்டிபானைகளை கழுவி, தம்பியையும், தங்கையையும் ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டு நானும் எனது 3வது அண்ணாவும் காலை 7 மணிக்கு பாடசாலை செல்வோம். இந்த காலப்பகுதியில் அண்ணாவும் நானும் ஒரே வகுப்பில் கல்வி கற்றோம்.

மாலை பாடசாலை விட்டு வீட்டிக்கு வரும் போது எனது நண்பிகள் அவர்களின் பெற்றோரை பற்றியோ, அல்லது செல்லும் பயணங்கள் பற்றியோ, சொல்லும் பேரது நான் யோசித்துக்கொண்டு செல்லது வீட்டுக்கு சென்று இரவு சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வது? என்றும் மற்றவர்களின் வேலைகளை எப்படி செய்வது என்றும் நான் யோசித்தேன். மற்ற 3வரும் எனக்கு முதல் வந்து சமைத்த சாப்பாட்டை பகிர்ந்து சாப்பிடுவார்கள். கடைசியில் மிகுதிப்படுவது நான் தான் சட்டில் எதாவது இருந்தால் சாப்பிட்டு விட்டு, வீட்டு வேலைகளுக்கு ஆயத்தமானேன். சின்ன தங்கை அவளுக்கு இயலுமான முறையில் எனக்கு உதவி செய்வாள். 3 வது அண்ணாவும் தம்பியும் விறகுகள் தேடிக் கொண்டு வந்து அடுப்படியில் வைப்பார்கள்.

எனது தம்பி மிகவும் குழப்படிக்காரன். நாங்கள் சொல்லும் ஒன்றையும் கேட்கமாட்டான். எந்த நாளும் அண்ணாவிடம் அடி வாங்குவான். நான் தான் அண்ணா அடிக்கும் போது காப்பாற்றுவேன். அதனால் தம்பி மற்றவர்களை விட என்னிடம் அன்பாய் இருப்பான். எனது பெரிய அண்ணா அழகான தோற்றம் உடையவர். அதே போல் மிகவும் கோபக்காரன். மேலதிகமாக படிக்காத அவர் எங்களை விட்டு செல்லவில்லை. அவர் சாரயம் காய்ச்சி எங்களை வாழ வைத்தார். இதனை செய்யும் அவர் மிகவும் தேவபக்தியுடையவாரகவும், யாருடைய மனதையும்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

நோகவைக்கமாட்டார். நாங்கள் இப்பொழுது அம்மாவை பற்றி தேடி பார்ப்பதில்லை.

எனது பாடசாலையின் அதிபர் உட்பட ஆசிரியர்களும் எனது வகுப்பில் நண்பிகள் எல்லோரும் அறிவார்கள், நானும் எனது மற்றைய சகோதர சகோதரிகள் கழிக்கும் வாழ்க்கையை பற்றி. ஒரு நாளும் நண்பிகள் எனது அம்மாவை பற்றி ஒரு வார்த்தையையும் கேட்டு எனது மனதை புண்படுத்தவில்லை. அவர்கள் என்னை மிகவும் நேசித்தார்கள். எனது பாடசாலை பாடங்கள் விடுபட்டால், மறு நாள் பாடசாலை சென்றவுடன் எனது நண்பிகள் அதனை சொல்லிக் கொடுப்பாகள். அன்பான ஆசிரியர்களையும் நான் ஆயிரம் முறைகள் பக்தியுடன் நினைவு கூறுகிறேன். எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் எனக்கு எந்த வோரு குற்றத்திற்கும் தண்டனை கொடுக்க வில்லை. நான் சில நாட்களில் தாமதமாகி பாடசாலைக்கு சென்றால், மற்ற பிள்ளைகளை கேட்டில் வெளியே வைத்தாலும்,என்னை வகுப்புக்கு செல்லும் படியாக அதிபர் சொல்லி இருந்தார். இவை எல்லாவற்றிக்கும் காரணம். நான் வாழும் துன்பமான வாழ்கையை அவர்கள் அறிந்திருந்தபடியால். நாங்கள் 4 பேரும் பாடசாலையில் பிரபல்யமானதற்கு காரணம் நன்றாக படித்த படியால், ஆனால் எனது துன்பமான வாழ்க்கை அதற்கு தடைவிதித்தாலும் தம்பியும்,தங்கையும் அதில் பிரயோஜனம் எடுத்தார்கள்.

எனது அப்பா அந்த காலத்தில் ஆசிரியாரக கடமையாற்றினார். அரசியல் பிரச்சனைகளாலும், அம்மாவை திருமணம் முடித்து, வேறொரு ஊரில் இருக்கையில் அவருடைய ஆசிரியர் பதவி நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது. பாடசாலையில் அதிபரும், சிங்களபாட ஆசிரியாரான சதர சிங்க அவர்களும் எனது அப்பாவும் ஒரே வகுப்பில் கல்வி கற்றிருக்கிறார்கள் என்றும், ஒரே நேரத்தில் ஆசிரியர் பதவி கிடைத்ததாகவும், எனக்கு தெரிந்துக் கொள்ள கிடைத்தது, அவர்கள் இடம் இருந்து தான். அந்த அறிமுகத்தினால் என்னையும் எனது சகோதரர்களையும்

மிகவும் அன்பாய் நடத்தினார்கள்.பாடசாலை வாழ்க்கையில் நான் பெற்றுக் கொண்ட அழகான அனுபவங்கள் அநேகம். எத்தனை பிரச்சனைகள் இருந்ததாலும் மறந்தது, நேரம் கிடைக்கும் எல்லா வேளைகளிலும் சந்தோஷத்துடன் சிரிப்பதற்கு முன்பிறவியின் புண்ணியங்கள் இருந்தது. அன்று சிறியவளாகிய எனக்கு தெரியாத பலவற்றை வாலிப வயதுக்கு வரும் போது புரிந்துக் கொண்டேன்.

பாடசாலை வாழ்க்கைக்கு பிறகு நான் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன் என்றால் அது ஊர் மக்கள் என்னை ஏற்றுக்கொண்ட வேளைகளில் நான் குடும்பத்தில் சாந்த குணம் படைத்த பிள்ளையாகியபடியால் ஆண்கள்,பெண்கள் இடத்தில் நான் விரும்பிய பாத்திரமானேன். அவர்கள் எல்லோருக்கும் அழகான சிரிப்பு எனது முகத்தில் தங்கி இருந்தது. எனது மனதும் பல காரியங்களால் நிறைந்திருந்தது. சில வேளைகளில் அண்ணாவுடன் பயணங்கள் செல்லும் போது பல தடவைகள் ஊரில் உள்ள ஆண்கள் அவர்களின் அன்பை நண்பிகளிடம் கூறி அனுப்புவார்கள். நான் அவைகள் எல்லாவற்றையும் நிராகரித்தது, அண்ணன்மாருக்கு உள்ள பயத்தினாலும் நான் வாழும் வாழ்க்கையினாலும் தான். வாலிப வயதில் ஏற்படும் நினைவுகளால் எனது மனம் நிறைந்திருந்தாலும் அவைகளை கனவுகளை போல் மிதக்க விட்டேன். எந்தவொரு வாலிப பையனுடனும் கதைக்க தடை விதித்த பெரிய அண்ணா, அதை குறித்து எனக்கும் தெரியாமல் தேட ஆரம்பித்தார். அண்ணாவின் சந்தேகத்தினால் அடிவாங்கிய சந்தர்ப்பங்கள் அநேகம். எங்களுக்கு விதித்திருந்த தடைகள் நிமித்தம் அன்று அண்ணாவை நான் கண்டது ஒரு கோபகாரனை போல, ஆனால் நான் அண்ணாவுக்கு தெரியாமல் ஒருவரை காதலித்தேன்.

அக்கா எங்களை இருந்து நின்று பார்க்க வரும் போது அந்த சில நாட்களை நாங்கள் மிகவும் சந்தோஷத்துடன் கழிப்போம். எவ்வளவு குறைபாடுகள் இருந்தாலும் எவருக்கு நாங்கள் பிரச்சனை கொடுக்க வில்லை. சாப்பிடாவிட்டாலும் நாங்கள் மிகவும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தோம்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

இப்படி காலத்தை கழிக்கையில் எனது வாழ்க்கையில் துன்பமன ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அதை நான் சுருக்கமாக கூறுகிறேன். வயல் ஒன்றை செய்வதற்காக எங்கள் ஊருக்கு வரும் அண்ணாவின் நண்பர் எங்கள் வீட்டுக்கும் வருவார். நாங்கள் அவருக்கு உபசாரித்தது எங்களுடைய சகோதரரை போல. ஒரு நாள் அவர் காலையில் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தார். அந்த வேளையில் பெரிய அண்ணா வீட்டில் இருக்க வில்லை. அன்று எனக்கு சுகயீனம் காரணமாக பாடசாலை செல்ல வில்லை. அவர் வந்தது அண்ணாவை சந்திக என்று கூறினார். ஆனால் அவர் பழகிய விதம் எனக்கு பிடிக்காதால் நான் வீட்டுக்கு வெளியே வந்து அவரை புறக்கணிக்க ஏத்தனித்தேன். ஆனால் அவர் செல்லாமல் வீட்டிலேயே இருந்தார். ஆனால் நான் நினைக்காத விதத்தில் அடுத்த வீட்டு அக்கா தண்ணீர் கொண்டு செல்ல எங்கள் கிணற்றிக்கு வந்தார். நான் ஓடி சென்று இதை அவரிடம் கூறும் போது அவர் அவனுக்கு பேசி வீட்டை விட்டு செல்லும் படியாக கூறினாள். பெரிய அண்ணா வந்தவுடன் இந்த சம்பத்தை அண்ணாவுக்கு கூறினேன். முற்பிறவில் செய்த புண்ணியத்தால் நான் அன்று காப்பாற்றப்பட்டேன். அதுதான் எனது வாழ்கையில் நடந்த துன்பமான காரியமாக நான் நினைக்கிறேன். அன்றில் இருந்து அண்ணன்மார்கள் என்னை இன்னும் அதிகமாக பாதுகாத்தார்கள்.

காலங்கள் கடந்து செல்கையில் எனது பாடசாலை வாழ்க்கையில் விசேடமான வருடம் வந்தது. ஆனால் நான் என்ன செய்வது? மேலதிக வகுப்புக்களுக்கு செல்ல என்னால் முடியாமல் போனது. நண்பிகள் மேலதிக வகுப்புக்களுக்கு செல்ல அழைத்தாலும் நான் அவற்றை நிராகரித்தேன். பாடசாலையில் கற்பிப்பதற்கு மேலதிகமாக மாலை வேளையில் பாடசாலையில் நடைபெற்ற வகுப்புக்களுக்கு மட்டும் கலந்துக் கொண்டேன். வகுப்புகள் முடிவடைந்து மாலை 5 மணிக்கு வீட்டுக்கு ஓடி வருவது இரவு சாப்பாட்டை செய்வதற்கும், தங்கை வீட்டில் தனியாக இருப்பதாலும் பரீட்சைக்கு பாடங்களை படிப்பது இரவு

வேளையில், வீட்டில் எல்லா வேலைகளையும் முடித்து எல்லோரும் நித்திரைக்கு சென்றதன் பிறகு தான்.

1985ம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் நான் கா.பொ.தர சாதரண பரீட்சைக்கு தோற்றுவித்தேன். அண்ணாவும் என்னுடன் பரீட்சைக்கு வந்திருந்தார். அதன் பின் பிரதிபலன்கள் வரும் வரை வீட்டில் இருந்தேன். அம்மா இல்லாமல் 3 வருட காலங்கள் எனது சகோதர சகோதரிகளோடு வாழ்கையில் இன்னுமொரு கட்டம் நிகழ்ந்தது. நினைக்காத வேளையில் நினைக்காத விதத்தில் எங்கள் அம்மா எங்களை பார்க்க மாலை வேளையில் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவதை கண்ட நாங்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியமடைந்தோம் அந்த வேளையில் பெரிய அண்ணா வீட்டில் இருக்க வில்லை. நாங்கள் 4 வரும் இரவு சாப்பாட்டை செய்து கொண்டிருக்கையில் தான், அவள் வந்தாள். 3 வருடங்களுக்கு பிறகு தான் நாங்கள் அவளை கண்டோம். என்ன தவறு செய்தாலும் அவை எல்லாவற்றையும் மறந்து நாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டது, தாய் அன்பு எங்கள் உள்ளத்தில் நிறைந்திருந்த படியால், என்று நான் உணர்ந்தேன். எங்களுக்கு கொண்டு வந்த பரிசுகளை பார்த்து நான் மகிழ்ச்சி அடைந்தாலும், மற்றவர்கள் அவற்றை பார்க்க கூட இல்லை.

சிறிது நேரத்தில் பெரிய அண்ணன்மார் 2 பேரும். சைக்கிள் ஒன்றில் வீட்டுக்கு வருவதை கண்ட நான் நடுங்க தொடங்கினேன்.அவர்கள் அம்மாவை கண்டவுடன், யாரை பார்க்க வந்தீர்கள்? என்று மிகவும் வேகத்துடன் கேட்டார்கள். அன்று அண்ணான்மார் அம்மாவுக்கு மன்னிப்பு கொடுத்து ஏன் என்று எனக்கு புரிந்தது. அதற்கு ஒரு காரணமாக எனக்கு தெரிந்தது. எனது தங்கை 13 வயதை அடைந்திந்தபடியால், எந்த வேளையிலும் அவர் பெரிய பிள்ளையாகி விடுவாள் என்ற அடையாளங்கள் அவர் முகத்தில் காணப்பட்படியால் ஆகும். அந்த வேளையில் அண்ணா எனக்கு கூறியது, உனக்கு அவைகள் புரியததால் தங்கை இருக்கும் நிலையை குறித்து

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

யோசித்து அம்மாவை மன்னித்ததாக கூறினார். அதன் பின் அம்மா வீட்டிற்கு வந்து ஒரு கிழமையின் பின் தங்கை பெரிய பிள்ளையாகி விட்டாள்.

கடந்த காலத்தை எல்லாம் மறந்து நாங்கள் எல்லோரும் ஓரே வீட்டில் காலத்தை கழித்து வந்தோம். அம்மாவின் வருகையால் எனது வேலைகள் கொஞ்சம் குறைந்தது. அம்மா காலை 8.00 மணிக்கு வேலைக்கு சென்று மாலையில் வீட்டுக்கு வருவாள். இதற்கிடையில் அக்காவின் குடும்ப வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகள் காரணமாக அவள் பிள்ளைகள் இரண்டையும் எங்களிடம் வைத்து விட்டு வெளிநாட்டில் வேலைக்கு சென்றாள். அக்காவின் பிள்ளைகளின் வேலைகளை நான் செய்தேன். அவர்கள் சிறுவர்கள் ஆனபடியால் சித்தி, சித்தி என்று என்னுடன் ஒட்டிக்கொண்டு இருப்பார்கள். நான் அவர்களின் வேலைகளை செய்தது மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன்.

எனது பரீட்சையின் பிரதி பலன்கள் வெளியாகியது. ஆனால் பிரதிபரன்கள் எனக்கு சாதகமாய் இருக்கவில்லை அண்ணா பரீட்சையில் திறமையான விதத்தில் சித்தி அடைந்திருந்தார். எனது ஆசிரியர்கள் என்னை மீண்டும் பாடசாலைக்கு வந்து கல்வி கற்கும்படியாக தைரியப்படுத்தினார்கள். அதன் பின் நான் மீண்டும் பாடசாலைக்கு செல்ல தீர்மானித்தேன்.

எனது சிறிய அண்ணா சின்ன வயதில் இருந்து பணம் சாம்பதிப்பார். பலா, மரமுந்திரிகை, வெரலு, பாப்பாசி போன்றவற்றை மாலை வேளையில் ஊரில் அலைந்து தேடிக்கொண்டு,அதிகாலை 4 மணிக்கு நீர் கொழும்புக்கு சென்று அவற்றை விற்று காலை 7.00 மணிக்கு பாடசாலைக்கு வருவார். அப்படி செல்லும் போது அவரின் புத்தகங்களை நான் எடுத்து சென்று அவருடைய மேசையின் மேல் வைத்து விடுவேன். சனி ஞாயிறு தினங்களில், இளநீர் தேடிக் கொண்டு நீர் கொழும்பு

சந்தையில் விற்பனை செய்தார். அவர் உழைக்கும் பணத்தையெல்லாம் ஒரு முதலாலிடம் சேமித்தார். இவை எல்லாவற்றிக்கும் என்னால் ஆன உதவியை செய்தேன்.

இப்படி காலங்களை கழித்த எனக்கு ஒரு நாள் எனது நண்பியின் பெயருக்கு எனக்கு காதல் கடிதம் ஒன்று கிடைத்திருப்பதாக நான் அறிந்துக் கொண்டேன். நான் அதை வீட்டுக்கு தெரியாமல் வாசித்து பார்த்தேன். அதில் எழுதி இருந்தது உன்னை தெரிந்துக் கொள்ள ஆவல் என்பதாகவும், உனது விலாசத்துடன் படமொன்றையும் அக்கா கொடுத்ததாகவும், இதற்கு கடிதம் ஒன்று அனுப்பும் படியாக எழுதி இருந்தது. தெரியாத விலாசம் ஒன்று தெரியாத நபர் ஒருவர் இது எனக்கு மிகவும் குழப்பமாய் இருந்தது இது எப்படியாகிலும் நான் அதற்கு வீட்டுக்கு தெரியாமல் கடிதம் ஒன்றை தபால் செய்தேன். இதை பற்றி மேலதிக விபரங்களை அக்கா வந்தவுடன் தெளிவுபடுத்தினாள்.

1986 டிசெம்பர் மாதம் மீண்டும் நான் கா.பொ.த சாதாரண பரீட்சைக்கு தோற்றுவித்தேன். பிரதிபலன்கள் வரும் வரை வீட்டில் அக்காவின் பிள்ளைகளை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தேன். 3 மாதத்தின் பின் பிரதி பலன்கள் வந்தது. அந்த முறையும் நான் சித்தியடையவில்லை. 2 பாடங்களுக்கு திறமை சித்தியும் 5 பாடங்களில் சாதாரண சித்தியும் பெற்றிருப்பதாக அதிபர் கூறினார். 5 மாதங்கள் போல் வீட்டில் இருந்து விட்டு, வேலைக்கு விண்ணப்பத்திரம் ஒன்றை அனுப்பினேன். பாடசாலை சான்றிதழ் தேவையான படியால் நானும் எனது நண்பியும் பாடசாலைக்கு சென்றோம்.

நான் பாடசாலை சென்று அதிபரிடம் பாடசாலை சான்றிதழை பெற்று, அவரையும் ஆசிரியர்களையும் வணங்கி பாடசாலை வாழ்க்கையில் இருந்து அன்று விடை பெற்றேன்.

இப்படி காலங்கள் செல்கையில், எனது காதல் உறவை வீட்டுக்கு தெரியாமல் 1 வருடகாலமாக செய்து கொண்டு

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

சென்றேன். இதை பற்றி அறிந்திருந்தது, எனது அக்காவும், தங்கையும் மட்டுமே, தங்கை எனக்கு இதற்கு உதவி செய்தாள். எங்கள் வீட்டில் எந்த நேரமும் அம்மாவுடம் அண்ணா சண்டை பிடிப்பார். அம்மாவின் கௌரவம் எங்கோ ஒழிந்து விட்டதாக எனக்கு தோன்றியது. காரணம் அவருடன் சகோதர சகோதரிகள் கதைக்கும் விதத்தில், அம்மா என்று என்னை அழைக்காவிட்டாலும் அம்மா ஸ்தானத்தில் என்னை வைத்து அவர்களுடைய எல்லா காரியங்களையும் என்னிடம் கூறுவார்கள். ஆனால் நான் ஒரு போதும் அம்மாவை ஒரு வார்த்தையால் கூட நோக வைக்கவில்லை.

இப்படி இருக்கையில் எனது காதல் வளர்ந்துக் கொண்டே சென்றது. வீட்டுக்கு தெரியாமல் காதல் செய்ய காரணம் அண்ணன்மார்களுக்கு இதை பற்றி செல்ல பயப்பட்டதால், ஆனால் நண்பியின் மூலம் எனது மாமிக்கு இதை தெரிவுபடுத்தினேன். (அப்பாவின் கடைசி தங்கை) மாமி இதை அண்ணன்மாருக்கு தெரிவுபடுத்தினார். அவர்கள் இதைபற்றி என்னிடம் கேட்டார்கள். எல்லோரும் கதைத்து என்னை திருணம் செய்துக் கொடுக்க தீர்மானித்தார்கள். அதன் பின் எனது காதலனை அழைத்து, அவருடன் கதைத்து, வீட்டில் எல்லோரும் தங்கள் விருப்பத்தை தெரிவித்தார்கள்.

அதன் பின் அவருடை வீட்டார்களுடனும் கதைத்து திருமணத்திற்கு நாள் குறித்தார்கள். எனது சகோதர சகோதரிகளை விட்டு செல்வதை குறித்து நான் மிகவும் கவலைப்பட்டேன். எனது திருமணத்திற்கு உறவினர்கள் உட்பட ஊர்மக்களும் உதவிசெய்தது மிகவும் சந்தோஷத்துடன். மற்றைய நாட்களை விட எனது சகோதர சகோதரிகள் கவலையாக இருப்பதை கண்டேன். எல்லோருடைய ஆசீர்வாதத்தின் மத்தியில் 1988-04-18 திகதி ஜெனக பியசாந்த என்பவருடன் திருமணம் முடித்தேன். வீட்டில் இருந்து புறப்படும் நேரத்தில் எனது சகோதர, சகோதரிகள் என்னை அணைத்துக் கொண்டு அழுத விதம் எனது வாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாத சம்பவமாகும்.

இதில் இருந்து நான் எழுதுவது எனது திருமண வாழ்க்கையை குறித்து. எனது கணவர் குடியிருந்தது. எங்கள் ஊருக்கு அருகில் இருந்த ஊரில் தான். அவருடைய நிரந்தர வசிப்பிடமாக இருந்தது. மகாவேலி சீ தொகுதியில் மெதகம்பிடிய என்ற ஊரில் தான். திருமணம் நடைபெற்று ஒரு வாரத்தின் பின் மெதகம்பிடிய என்ற ஊருக்கு நானும் குடும்பத்தாரும் ஏப்ரல் 26ம் திகதி வந்தோம்.

அறியாத தூரப் பிரதேசத்துக்கு வருவதை குறித்து பயம் அடைந்தேன். ஆனால் இலக்கம் 92 வீட்டில் எல்லோரும் ஒன்றாக வாழ்ந்தோம். அந்த வேளையில் அவருடைய அம்மா, அப்பா, தம்பிமார் 2 பேரும் தங்கையும், நாங்கள் இருவரும், அந்த வீட்டில் வாழ்ந்தோம். எனது கணவரும் குடும்பத்தவர்களும் மிகவும் நல்லவர்கள். என்னை அன்பாய் நடத்தினார்கள்.

அது எப்படியாயினும் இங்கு சமையல் வேலைகளும், வயல் வேலைகளும் செய்ய எனக்கு நேர்ந்தது. அத்துடன் நெல்லை அவிப்பதற்கு காட்டுக்கு சென்று விறகு தேடிக் கொண்டு வர வேண்டியதாயிற்று. எனது கணவர் நல்ல குணம் படைத்தவராய் இருந்தாலும், நண்பர்களுடம் சேர்ந்து மதுவருந்தும் பழக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். இதை நிறுத்தும்படியாக நான் அறிவுரைகளை கூறினேன் சில வேளைகளில் வீட்டில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளுக்கு சுமுகமான முறையில் முகம் கொடுக்க பழகி இருந்தேன்.

இப்படி ஒரு வருடகாலம் அவர்களுடன், வாழ்ந்தேன். இந்த வேளையில் எனது அம்மாவும், சகோதர சகோதரிகளும் என்னை பார்க்க வந்தார்கள். வெகு தூரத்தில் இருந்து வந்த படியால் 2 நாட்கள் தங்கி இருந்து சென்றார். இந்த காலப்பகுதியில் நான் அம்மாவாகும் அடையாளங்கள் தென்பட்டது. இந்த சூழல் எனக்கு ஒத்து வராததால் அடிக்கடி மலேரியா காய்ச்சலினால் பாதிக்கப்பட்டேன். சுகயீனம் காரணமாக அதிக மாத்திரைகள் உட்கொண்டதால், 2 மாத கர்ப்பம் அழிந்து விட்டது. இந்த

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

வேளையில் நானும்,எனது கணவரும் மிகவும் கவலைப்பட்டோம். இந்த சம்பவம் நடை பெறும் வேளையில் எனது மாமியார் வீட்டில் இருக்க வில்லை. அன்று என்னை பாராமரித்துக் கொண்டது கருணாரன்தேனிய அக்கா தான். (எங்கள் வங்கி கிளையிக் தலைவி) அவர்கள் அன்று எனக்கு செய்த உதவியை உயிர் உள்ள வரைக்கும் மறக்கமாட்டேன். இந்த சம்பவம் நடந்து 3 மாதங்களுக்கு பின் மீண்டும் கர்ப்பம்தரித்தேன். நான் மீண்டும் முன்பைய நிலைக்கு தள்ளப்படுவேன் என்று வைத்தியர்கள் என்னை எனது ஊருக்கு செல்லும் படியாக அறிவுரை கூறினார்கள். எனக்கு நல்லதொரு சூழல் தேவைப்பட்டதால் எனது கணவர் என்னை எங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்து சென்றார்.எங்கள் வீட்டார்கள் என்னை மிகவும் அன்பாக பார்த்துக் கொண்டர்கள்.

1989-10-09 திகதி நீர்கொழும்பு வைத்தியசாலையில் பெண் குழந்தை ஒன்றை பெற்றேன். அவளுக்கு "ஹங்சி சமொதனி" என்று எனது தங்கை பெயரிட்டாள். 1 வருட காலம் எனது அம்மா வீட்டில் இருந்து பின்பு மெதகம்பிடியவுக்கு வந்தோம்.

இந்த வேளையில் எங்களுக்கு காணியும், வயலும் கிடைத்தது. அதில் சிறிய குடிசை ஒன்றை கட்டி அங்கே குடியிருந்தோம். அங்கு நாங்கள் சந்தோஷமாய் இருந்தாலும் பொருளாதார பிரச்சனைகள் இருந்தது. எங்களுக்கு வயலில் விவசாயம் செய்ய கடினமாய் இருந்தது. நானும் அவரும் கூலிக்கு அறுவடை வெட்ட சென்றோம்.

இந்த காலத்தில் அதாவது 1994-04-14 திகதி எனக்கு இரண்டாவது ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அவனுக்கு (லஹிரு சமோத்) என்று எனது தங்கை பெயர் வைத்தாள். எங்கள் குடும்பத்தில் 4 பேர் இந்த தருணத்தில் எனது மகள் சிறுவர் பாடசாலைக்கு சேர்க்கப்பட்டு இருந்தாள்.

மெதகம்பிடிய கிராமத்தில் 6 வருடம் மிக கஷ்டமான வாழ்க்கை நடத்தும் காலத்தில் எனக்கு தெரிய வந்தது 10

பெண்கள் சேர்ந்து ஒரு குழு அமைத்துள்ளார்கள் என்பதை. அதில் என்னையும் சேருமாறு கேட்டு கொண்டதாக எனது நண்பியின் மூலம் அறிந்தேன். நான் இதை பற்றி எனது கணவருக்கு அறிவித்தேன். அவர் உடன்பட்டு அதில் சேருமாறு கூறினார். 1997-01-19 திகதி 10 பேர் சேர்ந்த தக்ஸிலா என்ற குழுவை சேர்த்தோம்.

ஒவ்வொரு திங்களும் எங்கள் பொருளாளர்ராகிய ஜெ.ஏ.குசுமாவதி அவர்களின் வீட்டில் நடத்தப்பட்டது. இப்டியே ஐந்து ரூபாவை சேமித்துக் கொண்டு வருகையில் மண்ணெய் விளக்கு என் மேல் விழுந்து உடல் முழுவதும் எரிந்தது. இப்படி நடக்கையில் எங்கள் வீட்டில் 25.00 ரூபா மாத்திரமே இருந்தது. எங்கள் பொருளாளர் பணப்பெட்டியிலிருந்து பணத்தை கொடுத்து அந்நேரமே என்னை வைத்தியாசாலைக்கு எடுத்து சென்றார்கள்.

அன்றைய தினத்திற்கு பிறகு நான் இந்த வேலை திட்டத்தை பற்றி மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். அன்றைய தினம் என்னை பார்க்க ஊரில் உள்ளோர் எல்லோரும் வந்தார்கள். 1997-08-20 திகதி மெதகம்பிடிய வங்கிக்கிளை உருவாக்கப்பட்து.

நான் குடிசை வீட்டில் இருந்து விடுதலையை பெறும் நாளை எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் எனது கனவுகள், எதிர்பார்ப்புகள் ஒரு போதும் நனவாகும் என நான் நினைக்க வில்லை. இரவு வேளையில் நித்திரைக்கு செல்லும் போது நினைக்கும், அழகான வீடு தொலைகாட்சி பெட்டி வீடுக்கு தேவையான பொருட்கள் ஆகியவற்றை வாங்க வேண்டும் என்ற எனது எதிர்பார்ப்பை நிறைவேற்றிக் கொண்டது, மகளிர் வங்கியில் கடன் பெற்றுத்தான்.

நான் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு தேவையான எல்லா பொருட்களையும் பெற்றுக்கொள்ள, தேவையான அளவு பணத்தை பெற்றுக் கொண்டேன். மகளிர் வங்கி வேலை திட்டம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

எங்கள் ஊருக்கு வந்ததால் எங்கள் ஊரில் ஏதாவது ஒரு விசேடம் என்றால் அதாவது வைபவங்களின் போது அல்லது செத்த வீடுகளின் போதும் கூடும் ஜனங்கள் விசேடமாக பெண்களை எங்களுக்கு காணக் கூடியதாக இருக்கும் ஒரு தாயின் பிள்ளைகள் போல் ஒற்றுமையுடன் வேலை செய்வதை காணலாம் இப்படியான ஒரு நிலை அன்று காணமுடியவில்லை.

இன்று நான் பல விதமான சங்கங்களில் பல விதமான பதவிகளை வகித்து, மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் பலருக்கு என்னால் ஆன உதவியை செய்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

விசேடமாக நான் இந்த மகளிர் வேலை திட்டத்தினால் பெற்றுக் கொண்ட பிரயோஜனங்கள் பல உண்டு. நான் இப்பொழுது பெண் பிள்ளைகள் இருவரின் தாய். எனது பிள்ளைகளின் பூப்பெய்தல் விழாவை கொண்டாட எனக்கு வங்கி கிளை உதவி செய்தது. அது மாத்திரம் அல்ல எனக்கு தேவையான தையல் இயந்திரம் ஒன்றையும் டிரெட்டர் ஒன்றையும், வயலில் பயிரிட தேவையான எண்ணெய், பசளை போன்றவற்றையும் வீட்டுக்கு தேவையான பொருட்களை வாங்கிக் கொள்ள உதவி (துணை) செய்தது இந்த மகளிர் வங்கி தான்.

நான் பெற்ற வாழ்க்கையில் ஒரு நாளும் எதிர்பார்க்காத விதத்தில் வெற்றிகரமான பயணத்தை செல்ல இந்த குழு முறையானது எனக்கு உதவி செய்தது. நான்பட்ட கஷ்டங்கள் அளவில்லாதவை, நான் ஒரு போதும் நினைக்கவில்லை எனது திருமண வாழ்க்கை இவ்வளவு வெற்றிகரமாக கொண்டு செல்ல முடியும் என்று. எனது கணவர் நல்ல குணம் படைத்தவர். பிள்ளைகள் பிறந்ததில் இருந்து இன்று வரைக்கும் மதுபானம் அருந்துதல், புகைபிடித்தல் போன்ற கெட்ட பழக்க வழக்கங்களை விட்டு விட்டார். சிறிது காலத்தின் பின் எனது பெற்றோரின் அன்பை இழந்தேன். ஆனால் நான் அதை குறித்து அதிர்ச்சி அடைய வில்லை.இன்றைய எதிர்காலத்தை பற்றி நினைக்க கூடிய

தைரியமும், அறிவும் எனக்கு இப்பொழுது உள்ளது. எனது வாழ்க்கை கதையை முடிப்பதற்கு முன் எனது நன்றியையும் கௌவத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

எனது தாய், தந்தையை போல் இருந்து என்னை பாதுகாத்து எல்லா தீமைகளில் இருந்து என்னை விலக்கி காத்துக் கொண்ட எனது பெரிய அண்ணன்மார் இருவருக்கும் நான் மிகவும் கடமைபட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் இன்று திருமணம் முடிக்காமல் இருப்பது யாரினால்? இதற்கு பொறுப்பு யார்? எங்கள் அம்மா தான் என்று நான் உணர்கிறேன். நான் இன்று வெற்றிகரமான குடும்ப வாழ்க்கையை நடத்துகிறேன் என்றால். அன்று அவர்கள் சுகந்திரத்தை கொடுத்திருந்தால் இன்று என் வாழ்க்கை என்னாவாகி இருக்கும் என்று ஆயிரம் முறைகள் நினைப்பேன். எனது மற்ற சகோதர சகோதரிகள் வாழும் வாழ்க்கை பார்க்கும் போது மிகவும் சந்தோஷம் அடைகிறேன். துன்பபட்ட அளவுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டு என்று சொல்லும் வாத்தையின் உண்மையை இப்பொழுது எனக்கு காண கூடியதாக உள்ளது.

எனக்கு பாடம் சொல்லிக்கொடுத்து, தைரியத்தையும், ஆலோசனைகளையும் கொடுத்த எனது அன்பாந்த ஆசிரியர்களுக்கும் எனது அன்பாந்த நன்றியை தெரிவிக்கிறேன்.

நான் ஒரு நாளும் நினையாத விதத்தில் கிடைத்த எனது அன்பான கணவர் எனது வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக நீர் மகளும் நிரந்தரமாக தன்னுடைய தந்தையிடம் அரவணைப்பை பெறாவிட்டால் தன்னுடைய கணவனிடம் அதை எதிர்பார்ப்பார்கள். அது உண்மை.எந்த விடயத்திலும் சரியான பகுதி நன்மையான பகுதி கண்டு அளவில்லாத அன்பை காட்டும் என்னுடைய கணவர். மேற் கூறப்பட்ட பணிவான பிள்ளைகள் இரண்டும் என்னுடைய ஜீவியத்தின் வரப்பிரசாதமாகும். நான் இருக்கும் வரை அவரிடம் துக்கம் எதிர்பார்க்காத எல்லா பிறவியிலும் நாங்கள் ஒரு குடும்பமாக வாழ பிராத்திக்கிறேன்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

about the reality of life. I write you my story that had not been related to anyone else so far, openly and in detail and with much hope. I write this to you because it is a pleasure for me to realize that at least there will be some one on this earth to read my life story and understand me.

I was grown up in a mud-thatched cottage at the beautiful village of Sandalankawa in Katugampola area. I was born on 19th February 1969 as the fifth member of our family. There were seven brothers and sisters in our family. All nine members with our parents live in a small one-room house. We were in the depth of poverty. What my father did as I can remember from my very early ages was selling fish. He was going from village to village riding his bicycle with a tied plank box behind him and selling fish. He fed 9 of us with his small amount of earning.

By this time my younger sister, younger brother, one elder brother and I had been admitted to Hendiyagala Maha Vidyalaya for our education. Two of my eldest brothers and elder sister stayed at home after schooling.

I was sent to a house of one of our relatives whom I used to call "Akka" (Sister or cousin) due to the financial difficulties we met in our family. Then my age was about eight years. That "Akka" also lived in our own village. In that house I became so desperate. When the other children of my age were playing by running here and there I had to be satisfied only by looking at them secretly. I could not claim for a beautiful childhood and had to keep looking clandestinely at the children playing and satisfied. I stayed at this home as a servant child. The "Akka" of this house is hot tempered and used to get annoyed very often. Always I was asked to do various works.

Early in the morning I had to get up and take "kadayappan" (breakfast foodstuff) prepared by her to the boutique and then go to school. I come home in grief after school. From the point of time I came home from school I had to look after her two children one after the other.

I stayed about two years here in this place. Then I was in grade 4 in the school. Thus whilst I had to hide my childhood and desperately spend my time in this house, my father had been murdered by one of my uncles hitting him on his head by a stone. He left eight of us with this incident; my mother took me home as I was suffering there. But the environment at home was rather bad. We were extremely destitute after my father's death. My elder sister remained at "Kiri Amma's" (grandmother's) house due to these difficulties.

My mother so far confined to house had to suffer severely to earn our living. She sent us to school even though she did not enquire about our educational matters in details. No one was there to help us in anyway. After my father's death we were inherited only tears. Mother went to work in a tile factory and came home at about 6 in the evening. I had to complete whole homework when she returns. My mother was very tough.

My daily programme was as follows. Cleaning the home yard and wash all utensils in the kitchen before leaving for school. After school I had to go for firewood with my sister and younger brother, wash clothes and prepare the dinner. I felt as though I were a mother. If any default was found in my work it was sure that my mother would assault me.

By this time I was about 12 years old. I did not expect what happened in every second. In the meantime my elder brother found a

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

job in a bakery. Now the number of members of our family became six. It was very difficult for us to find books and pens for our education. On some days my younger sister, my younger brother, my elder brother and I went to various lands and plucked herbs (Gotukola) and bundled them and sold for 25 cents each. We did not forget to buy the things for our educational needs from this money. When we come back after plucking herbs we used to carry firewood on our heads.

I was very faithful to my teachers. They knew how we suffered and helped us many times a lot. We cannot forget their kind assistance. What I could do in turn was tell them 'Thanks'. Sometimes I carried them some herbs. But they offer me pens and books in lieu of these things. Sometimes we uproot hemp and dried them and sell them in the village fair. I had sold fifty to sixty bundles of herbs at this fair many times.

I could not mention one thing. My friends in school had offered me white and color frocks many times. I wore them very enthusiastically. My most funny time in my child hood was the schooling time. My friends in school never cornered me. They treated me well.

Though I was small I could understand a change in the life of my mother. My mother was a beautiful woman. My two elder brothers scolded her several times because of this change of my mother. In the meantime I also attained puberty when we were offering flowers in Hendiyagala Temple on Wesak Full Moon Day.

That day there was a function in our home. It was a pleasant day for me after many years. I can remember how my friends came to see me with rewards. This pleasant time did not exist many days to occur changes of my mother's life.

I do not want to hate my mother who made my eyes open to this world. But my heart says that I should not conceal the truth from this story. I was about 15 years old young girl. Gradually the hardships of my life increased. My two elder brothers found the casual relationship of my mother. My second elder brother got dissatisfied with this incident and disappeared from home. Even today I can remember how my heart was broken that day. My mother's clandestine affair continued and my elder brother began to drink alcohol daily and quarreled with my mother.

In the meantime my elder sister had given birth to her first child. I got the permission from my mother and elder brother to go to her village for two days. I said good-bye to my elder sister and her husband after two days and came home even though it was difficult for me to leave the small kid. When my younger sister and I got down from the bus the next-door aunty was expecting our coming eagerly. I thought something has happened at our home.

What I thought was correct. Hearing what aunty said I felt like senseless. My mother had gone to her own world leaving aside fifteen year old young girl and other five children. I felt so sad and cried bitterly with my younger sister sitting on my bed. Now what I could do? My little heart lamented thousand times. We were deprived of our father's affection from the very small childhood and now mother's. How can I live with four brothers and a sister in this house without parents?

But I was not discouraged. By this time my sister was about ten years old. Instead of mud-thatched house we had built a half completed house with three rooms. I had to be the mother in the house. Getting up early in the morning and cooked our breakfast and lunch and cleaned the house and home yard and washed the plates and pans and by

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

seven in the morning we set off to school. My elder brother and I were studying in the same class. My mother left us when I was in grade nine. When my friend's talk about their parents and tours arranged after school I was thinking about finding firewood and cooking the dinner. The younger sisters come home before me and have their lunch. If anything left for me I eat and begin my work. Younger sister assists me in the kitchen and my brothers bring firewood.

My younger brother is little mischievous. He does not listen to us. Elder brother will hammer him daily. But I separate them. Therefore my younger brother loves me much. My elder brother is also a very handsome youth but tough. Now he earns our living. He could not go to a job as he could not go to further studies. He had to produce illicit liquor in the village to feed us. But he was very faithful to the religion and never liked to hurt anyone.

Now we do not search for our mother. Becoming the mother of the house I did all what I had to do my home. But I had to face the punishments of my brother when there was a mistake.

I had to think alone about the feelings of love, protection, satisfaction, fun and all sorts of emotional matters myself. With the painful heart I looked at the girls making fun at my age. Principle and the teachers and also the friends in my class in our school knew about the lives of my brothers and me. My friends never asked about my mother to avoid worrying me. They loved me boundlessly. Innumerably my lessons were delayed. I did not have time to do school work at home. When I came to school my friends gave me all lessons I missed.
I memorize my beloved teachers thousand times. They never punished me for anything. If I were late to school some day I was allowed by the Principle to come in to the school without punishing

me at the gate. All these kindness I received from them due to our pathetic life. All four of us were famous in the school. Our skills in education were very high. My elder brother, younger sister and brother could develop their skills but I could not gain good results in education as I had the burden of all responsibilities of the house on my shoulders

My father had been a teacher. After marrying my mother secretly he had gone and lived in a far away village. Making this as an excuse his appointment has been dismissed from service to take revenge on political reasons. Our principle and Mr Satharasingha, the Sinhala teacher had studied with my father and had been appointed together in the department of education. This intimacy treated us well in the school.

I had innumerous delicate experience in schooling time. It is unutterable. I am also a young girl who liked to spend a funny life as usual. I used to laugh simply in every second forgetting about all difficulties in my life. When matured I began to realize many things that I could not understand those days.

I was so delighted when village people cared and showed their affection in me. I was the most innocent child in my family. I had a smile with every one in the village.

I also had the feelings of desires being as a young girl. Concealing all these feelings I acted as a mother to brothers and sisters.

My heart also filled with various things. Every now and then my brother used to take me somewhere. Boys in the village declare their love in me and send massages through my friends. I neglected all these because of the fear I had of my brothers and the life style I spent in my house. Even though my heart was filled with thoughts of a young heart

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

I flew them away like a dream. Another reason for this was that my elder brother was so watchful and always kept an eye on me and prohibited me to talk to any young boy. Many times I had been scolded and hammered by my brother on suspicion. Friends of my brother visit our home very often. But I saw my brother as an enemy because of these barriers. Even though I loved one of his friends clandestinely.

Always I remembered the words of a Sinhala song. 'You torture me for the error of loving as you are not having a heart of love but forgive me whenever you felt the delight of love'. I loved this song so much.

I looked at the life simply being patient how much harassments flew to my life. Many times all four of us brother and sisters got together and spent pleasantly but it was just a moment only in my life. I can remember how I ran laughing in the fields and pluck herbs and fruits. And also my elder sister visits us with her two daughters. We spend that few days very pleasantly with those kids.

Holydays we go to paddy fields of others to plant paddy seeds. From morning till evening we plant seeds bathing mud over the body. Evening we receive 'receivables' from my elder brother for those things. They help me in cooking at night. We buy raw rice from the village boutique. When we do not have money my brother pluck a jack fruit and boil it and eat with coconut. But we did not bother anyone and lived in harmony.

During this time another bitter thing happened in my life. I will mention it in briefly. A friend of my elder brother visits to the adjoining village. But he visits very often to our home also. We treated him as our own brother. One morning he visited our house. My brother was not at home on that particular time. I did not go to school that day, as

I was not well. He said he came to see my brother. But I clearly understood his behavioral pattern. I understood he was targeting at something when no one at home. I slowly went out of the house from rear side escaping him. But he stayed at home without going.

At this time the next house aunty came to fetch water from our well. I slowly went to her trembling and told her about the friend of my brother. Then that aunty scolded him severely and asked him to go away. She told everything to my brother when he came home. He never came to my house thereafter. I nearly saved that day because of that aunty. Otherwise I would have been an object of this person. God existing up there saved innocent me. It was a bitter incident I met. From that day on my brothers began to protect me than ever.

From that day onwards my brothers were careful to bring only very trustworthy friends of theirs. Those friends treated me like their own sister. My heart cries that my mother was responsible for these incidents.

Days, weeks and months passed by. It came the crucial year of my schooling life. But what could I do? Time barriers were in front of me preventing me from additional classes. I had to reject the demands of my friends attending those classes. I could attend only to the additional evening classes held at school. After evening classes I run home at 5 P.M. to cook for night and also as my younger sister is at home alone.

I had to read for my examination only after feeding all my home people and cleaning the kitchen.

I sat for GCE Ordinary Level Examination in December 1985. My brother also sat for the same exam with me. After the exam I stayed at home without study until results come.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Another era began after spending three years time with my brothers and sisters. We were all astonished seeing our mother coming towards our home unexpectedly in one unexpected time. Our elder brother was not at home at this point of time. She came when we were cooking our dinner. We saw her only after three years time. We welcomed her with filled hearts of motherly feelings not considering the mistakes and faults done by her. The others did not take much care about her rewards brought, but I was pleased looking at them.

I became trembled when I saw my two elder brothers came home after awhile in a bicycle. When they saw my mother they asked toughly 'Whom do you come to see here?' But I understood why my brothers pardoned her that day. I knew one reason. My younger sister had shown features from her body in attaining puberty in near future. My brother told me that considering the situation of our sister's situation they had to pardon the mother and said that I cannot understand those things. My sister attained puberty before one week of my mother's arrival at home as gods looked at us seeing our sorrows.

Forgetting about the past all of us spent in one home. With the arrival of our mother I was relieved from my workload. She goes to work at eight in the morning and come home in the evening.

In the meantime my elder sister went to middle east for a job leaving her two children in our house, as her family life was very pathetic. The work of these two children fell on me. They also run around me telling 'punchi' (Mother's sister). I attained their work very enthusiastically. These two kids needed me so much. Even today I have their love.

In the meantime I got my exam results. I knew I was not successful. This thought was correct. My result was very poor. But

my brother had been very successful in his exam. My teachers encouraged me telling me to come and prepare for the exam again. I decided to attend to school again.

Time flew in this way. Harmony in our family had become better by now. My brother, junior to elder, did something since his childhood to earn money. After school he roamed around the village to collect jack, cashew, papaya and other fruits from village and traveled early in the morning by 4 a.m. to Negombo to sell them and came back to school by 7 a.m. I took his schoolbooks with me and kept them on his desk. Saturdays and Sundays he sell king coconuts at Negombo market. He used to save his earnings at a boutique holder. I gave him my maximum support to him.

One day I came to know that a friend of mine has received a love letter in my name. I read it clandestinely from my home people. I was asked to write him back telling me that he was willing to know and have a friendship with me. My elder sister had given him address and a copy of a photo according to this letter. A love letter from an unknown youth was a puzzle to me. However I posted a reply letter to him. When my sister visited our home she explained all about this matter as a worrier who concurred a kingdom.

In 1986 December I sat again for the GCE / OL examination. I stayed at home with two children of my sister until results come.

Examination results came to school. I went to school to see the results with thousands of hopes.

My hopes were limited only to a moment. I had been failed. Headmaster told me that I have passed only five subjects with two credits passes.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

I applied for a job. I went to the school with a friend of mine to collect my school-leaving certificate. Headmaster was there in his office room. Seeing me he welcomed us with his smiling face. I told him that I came to collect my school-leaving certificate. He gave me all documents including a good character certificate. I felt the pain of departing my school where I studied 11 years from my parentally teachers. I felt like broken my heart. Only that moment I felt that this funniest school time would never come again. With filled tears in my eyes I bent down and worshiped him when he gave me my documents.

Even it was difficult for me to stand up by his foot. He assisted me to stand up and wished my life saying 'Malani would never go fault'. In this way I met all teachers and said good-bye to my school life with heart filled sorrow.

The time flew rapidly. My love connection continued about one year marking time. Only my sisters knew about this love connection. My younger sister helped me lot in this regard. She was a very reliable friend of mine. There were many occasions in our house that our brother quarreled with my mother. I understood that the respect we had those days for our mother had faded away. All my sisters and brothers wanted me to serve food from my hands for them even though my mother cooked.

Though my sisters and brothers did not introduce me as mother they considered me as the mother. They tell all their requirements to me. Specially all three brothers liked to see everything get done by me. I feel my younger sister and brother also detested her. But I do not hurt my mother. I did not have strength to do so. It was a dowry I got from my birth to be patient and carefully take decisions.

By this time my love affair was further budding and maturing. He comes to meet me marking time. I did not tell my home people about my love affair through fear I had on my brothers. But many people in the village knew this. No one of them commented me anything. There were occasions they helped me. Friendly colleagues in my village told me to inform the home people about this affair and get marry. I informed about my love affair to my aunty through a friend of mine.

Later my aunty (My father's younger sister) had told all these to my brother and one day I was asked about this. Later my mother also knew all these. I was alone for two years at home after schooling. After they are having discussed together and decided to give me in marriage. This news gave me my younger sister.

Later my fiancé was asked to come to our home. He was inquired about his family and later all our people gave the consent to our marriage. It was difficult for me to think how all of my family members gave their consent to my marriage without any obstruction.

Talking to his parents a day was fixed for the wedding. The day came gradually. It was a heart rending incident to me of leaving the nest of sisters and brothers lived for 19 years together with love and affection. On one hand I thought I was very fortunate. Without any obstruction my marriage took place. My friends and villagers labored happily at my function.

I found my brothers were sad than ever. Amidst their well wish I got married with Janaka Pryashantha on 18th April 1988. It was an unforgettable occasion when my brothers cried embracing me when I was about to leave with my husband. Even today my eyes filled with

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

tears when I remember how the kids of my sister's cried. House was seemed to be funeral place. Friends of mine told me that my home people had spent three four days sadly. My life changed to a different path after 19 years of nice and bitter experience.

Hereafter I am going to write you about my marriage life. My husband was living in a village close to ours. Name of the village is Medagampitiya in Mahaweli 'C' zone. On 26th April, after one week of my marriage we came to Medagampitiya with my family members.

I felt fear to come to an unknown village. We all lived at house number 92. By then the number of family members in this house were nine. We had to live with his parents, two brothers and a sister.

I like to mention in brief about his family. I got their love and affection rather than I thought. Especially my husband was a very kind hearted gentleman, which I have never imagined to be so. He understood me well and he knew my harsh past and became a very kind husband to me. My mother in low had no problem of teaching me home work. I was in a better position with regard to home-work and house keeping.

However the home work were endless. I also had to attend to work in paddy fields. As I also knew paddy cultivation. Therefore I had no problem in adjusting to this situation. I had to prepare lunch for 10 to 12 people and take them to paddy field and served the people working there. I used to take lunch to them and help them in cultivation work and come home in the evening to prepare dinner. In addition I also had to boil paddy and collect firewood from the forest.

Although my husband is an excellent person he used to take liquor occasionally with his friends. On such occasions I used to blame

and advise him to stop such habits. However I had to look at these problems patiently. It is natural to have similar disagreements in family life. I had to face similar situations sometimes. I also had to face some problems with my father in low. In such occasions my husband was very tactful. The other brothers never had problems with the mother and sister. They never made me helpless as I also have undergone similar situations. The patient has become my birth right.

I had to live like this for about a year. Sometimes my mother and brothers used to visit me. They used to stay for about two days before return. When they gone back I feel lonely.

During this period I got the signs of becoming a mother. I faced this situation with great difficulty. Very often I got malaria attacks. Due to taking malaria tablets I got a miscarriage after two months pregnancy.

This was an unbearable shock to my husband and myself. My mother in low was not at home on that occasion. Karuna Randeniya Akka, the president of our group had been like a mother to me on that day. I cannot forget her help on that day for life. In three months time, again I got the opportunity to be a mother. When I was three month pregnant the doctors warned me about the possibility of a repetition and advised me to go to my village. Accordingly my husband took me to my village home. My home people were very happy to receive me and they treated me very well till I gave birth to my child.

I gave birth to my first child on Octomber 19,1989 at the Negombo hospital. She was a girl. My younger sister gave her the name 'Hansi Chamudini'. My mother kept me at home till my daughter is one year old. After one year we came back to Medagampitiya and continued to live all of us in one room and a kitchen and three of us settled down thre. That opened a new chapter for my life. Although it

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

was mud thatched house it was a castle to me. We three spent very happy life there. Yet we were pressed with economic problems.

The cultivation of the paddy field was not very easy. We were financially broke when the child was three years. We used to keep her under the plantain trees in the field and my husband and myself used to work in the paddy field for wages.

During the meantime I became pregnant for the second time. For the delivery of the second child also I went to my village. I delivered a boy on April 14, 1994. he also named 'lahiru chamodh' by my sister. When the child was to month old I returned to our home. Now we had four in our family. By this time my daughter has been admitted to pre-school.

In Medagampitiya village we lived a very miserable life. By this time I got the information of a group formed by 10 womens in the village and I also have been asked to join. I told this to my husband. He advised me to join. Then with ten women living close by we formed a group by the name 'Thakshila' on January 19, 1997.

We met every Monday at the home of J.A.Kusumawathi, our group leader. We saved Rs 5/= per week.

One morning bottle lamp fell and fire caught my cloths and my body got burned. That day we had only Rs 25/= at our home. My husband was utterly helpless. But my group leader used the savings and gave me money to go to hospital.

After that day I was attracted to this programme. Entire village people visited at the hospital on that day. It was the result of the solidanity

produced by the programme. On 20.08.1997 Medagapitiya Bank Branch was opened. It was the beginning of the progress of lives which were full of disasters and economic problems.

I was counting my fingers for the day that we get rid of the thatched mud house. Yet I was very thankful that this programme would be a miracle to us. Some days when I go to sleep I was thinking of a beautiful house. I was full of hopes for a T.V. and furniture for my house I was not discouraged. I was ambitious and obtained loans from my Bank Branch.

Today my dreams have come true. I have obtained most of my life needs through my Bank loans. Those days our crops in the field had to be given to money-lenders to settle the loans taken from them. Today that position has changed. After reaping crops we can bring them and keep with us till we get a good price due to the loan programme of the Women's Bank.

Not only that. Medagampitiya village came into lime light because of this. In our village in case of any social affair such as a funeral, or any other function the women are gathering together and become active as if all are from the same family. This is a new development that could not be found previously. The women who were confined to the kitchen are now taking a prominent part in any social activities in the village.

I too hold various positions in various social organizations in our village and spend a very harmonious happy life by helping one another.

The benefits that I receive because of this women's movement are countless. Now I am a mother with a grown up daughter. My Bank Branch helped me immensely for the function I had when my

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

daughter attained age. It was with the help of the bank branch that I could buy a sewing machine, hand tractor, pesticides and fertilizer for the paddy field and the furniture and equipment for the house.

Thank to group system I could establish myself in life. I have suffered immensely. I never thought that I would get such a good husband and happy family life. After we got our children my husband became a complete teetotaler and a non-smoker for the last 10 years. All these achievements are because of this women's movement.

We have spending a happy religious life with two fortunate children. No it has become daily routine in our family to participate for all religious ceremonies in our temple. All our villages like our small family. They readily help us.

Even with so much disasters I lead a calm & quite life from my childhood. Due to some sins that I would have done in my previous birth I could not get parental care during my childhood. Yet I was not discouraged. Now I am planning my future diligently and quietly.

To finish my story I thought of offering my felicitation and gratitude as follows.

I would like to start as follow

I lost fatherly affection and protection when I was very young. I also lost my motherly protection and affection for a while. All though during my young age I thought my two bachelor elder brothers as antagonists to me I am eternally indebted to them who provided me both motherly and fatherly affection and protection to me.

On whose behalf they have decided live as bachelors? Who is responsible for this situation? It is my mother. They have shown how to lead a happy family life. If allow me to grow up freely I cant imagine what would have happed to me. I am very happy when I consider the positions that my other brothers have achieved. The saying that Suffering follows happiness has come true today. I still enjoy the respect that that I commanded from my brothers and sister. They will be lifelong respects. It is also an achievement in my life. I wish that they would be my own brothers and sisters in the sansara with an affectionate mother.

Secondly

My gratitude are due to my teachers and school. I also wish to be an obedient pupil for the same teachers in my next births also.

My dear school mates who studied with me from my childhood may we have the same opportunities in our next births also.

Thirdly;

My dearest dear husband! Who met me unexpectedly? You provided me the fatherly affection that I lost as a child. I wish to be in a small nest with my husband who is always thinking positively and my dearly two children.

Lastly!

I appreciate the Women's Bank, which took me on the path of victory. I also remember Mr. Nandasiri Gamage , the architect of the Women's Bank program to emancipate the poor with heartiest gratitude.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Similarly my thanks are due to the other women leaders who come from Colombo district to guide and direct us.

My respects are also offered to the following

The leader of the Medagampitiya Women's program
Punchi Manke (leader)
Karuna Randeniya (Presient)
Kusumawathie Jayasinghe (Secretary)
The committee which meet once week
The members of my Group thaksila
Lastly

In this story there may be sentences grammatically correct. That is because I am not a writer. I hope you would pardon me for such lapses. Yet tried my best to tell my story in simple terms. It is left for your judgement.

- The End -

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

තාත්තාගේ මරණින් පසුව අපි අන්ත අසරණ තත්වයකට පත්විය. මගේ අක්කා ඒ වන විට කිරි අම්මලාගේ ගෙදර නවත්වා ගත්තේ ගෙදර ඇති ප්‍රශ්න සමඟ ඇති වූ කරදර නිසාය.

ගෙදරට පමණක් සීමා ව සිටි අම්මා එදා පටන් අන්ත දුක් විඳිමින් අපව පෝෂණය කළාය. පාසල් කටයුතු නොසොයා බැලුවත් දිනපතාම අපි හතර දෙනාව පාසල් ඇරියාය. අපට උදව් උපකාර කිරීමට තරම් කිසිවෙකු ඉදිරිපත් නොවීය. ළාබාල අවධියේ පියාගේ උණුසුම, පිය සෙනෙහස අහිමි වූ අප හට උරුම වූයේ දුකම පමණි. හිමිදිරියේ උළු මෝලක වැඩට ගිය අම්මා හැන්දෑවේ 6.00 ට ගෙදර පැමිණේ. ඒ එනවිට ගෙදර සියලුම වැඩ කොටස නිම කර තිබීමට මට සිදු වී තිබිණි. අපේ අම්මා හරිම වසයි.

මගේ දවසේ දින චරියාව යෙදුනේ මෙසේය. උදේට පාසල් යාමට පෙර මිදුල අතුගෑම, වළං සෝදා, අස් කිරීම අනතුරුව පාසල් ගොස් ගෙදර ආ විගස මම නංගියි මල්ලියි සමඟින් දර සොයා ලිප ළඟින් දමා ගෙදර අයගේ රෙදි සෝදා රෑට කෑම පිළියෙල කිරීම යනාදිය මගේ අතින් කෙරුනේ හරියට අම්මා කෙනෙකු මෙන් බව දැන් මට වැටහේ. මේ වනවිට මගේ අවුරුදු 12 ක් පමණ ඇති.

අප අධ්‍යාපනය සඳහා අවශ්‍ය පොත් පත් පෑන් යනාදිය ගත්තේ ඉතාමත් අමාරුවෙනි. සමහර දවස් වල මාත් නංගීත් මල්ලීත් 3 වැනි අයියා සමඟ අපි 4 දෙනාම වතුගානේ ගොස් ගොටුකොළ කඩා අමුනා මිටි බැඳ එක් මිටියක් ශත 25 කට විකුණා ලැබෙන මුදලින් පොත්පත් ගන්න අමතක නොකෙළෙමු. ගොටුකොළ කඩා ආපසු ගෙදර එනකොට මගේ හිස මුදුනේ කඩාගත් දරමිටියක්ද........

-මාලනී ජයකොඩි

.....දුප්පත්කම එක් පරම්පරාවක සිට අනෙක් පරම්පරාව දක්වා සංක්‍රමණය වීම උපුටා දැමීමට නම්, එකී ළමාවිය කෙරෙහි විශේෂ අවධානයක් යොමු කළ යුතුය. ළමාකාලයේදී ඔවුන් ලබන ආරක්ෂාව, සැලකිල්ල, ආදරය....

- යළි පුබුදමු ශ්‍රී ලංකා 135 පිටුව

පිට කවර නිර්මානය අමර්ජිත් ගමගේ විසිනි. මුද්‍රණය විහඟ ග්‍රැෆික්

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org